

Presumption of Innocence and Reverse Onus Clauses: The State of Criminal and Constitutional Jurisprudence in India

Shruti Bedi[#]

Abstract

This article endeavours to analyse the constitutional validity of reverse onus clauses under various statutes in India, where the obligation is shifted on to the accused to prove his innocence instead of the prosecution proving the guilt. It concludes with the view that if the right to be presumed innocent was constitutionalised in India i.e. if it were interpreted to be a part of Article 21 of the Indian Constitution, then the accused would not have been deprived of this right except by a just, fair and reasonable law.

Keywords: Presumption of Innocence, Reverse Onus Clauses, Reverse Burdens, Constitutionality, Constitutionalisation.

High among the great British contributions to world civilisation, are the plays of William Shakespeare, the full breakfast, the herbaceous border and the presumption of innocence.¹

- John Mortimer

Presumption of innocence is a standard component of fair trial rights contained in international human rights treaties, which include the International Covenant on Civil and Political Rights² and the European Convention on Human Rights³. Presumption of innocence in the common law system is often expressed with the phrase ‘innocent until proven guilty’ as coined by the British barrister Sir William Garrow. Any text on the subject would be incomplete without the reference to Viscount Sankey’s J. famous and oft quoted golden thread articulation in the House

[#] Professor (Dr.) of Law, University Institute of Legal Studies, Panjab University, Chandigarh; Director, Centre for Constitution and Public Policy, UILS, PU; Faculty Chair, Alternate Dispute Resolution and Client Counselling Board, UILS, PU; Author of 2 books and co-editor of 4 books; TEDx speaker. The author can be reached at dr.shrutibedi@gmail.com. Her current area of research includes specific issues of rights under comparative constitutional law.

¹ Mark John Maguire, “The Presumption of Innocence and Amnesia in the UK” March 14, 2018, see online: <https://readersupportednews.org/pm-section/155-155/48961-the-presumption-of-innocence-and-amnesia-in-the-uk> [retrieved on July 2, 2020].

² ICCPR, Article 14(2): Everyone charged with a criminal offence shall have the right to be presumed innocent until proved guilty according to law.

³ ECHR, Article 6(2): Everyone charged with a criminal offence shall have the right to be presumed innocent until proved guilty according to law. the words contained in ECHR are identical to Article 14(2) ICCPR. Although ECHR is not applicable to India, it however emphasises the significance of this rule of criminal jurisprudence.

of Lords stellar judgment of 1935 in *Woolmington v. DPP*⁴: “Throughout the web of the English Criminal Law one golden thread is always to be seen that it is the duty of the prosecution to prove the prisoner’s guilt subject to the defence of insanity and subject also to any statutory exception. If at the end of and on the whole of the case, there is a reasonable doubt, created by the evidence given by either the prosecution or the prisoner, the prosecution has not made out the case and the prisoner is entitled to an acquittal.” *Woolmington* is often treated as a resounding endorsement of the presumption rule.

Presumption of Innocence as the Elixir

Ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat is the Latin maxim of criminal innocence which means that the burden of proving the alleged crime is on the one who asserts and not him who denies.⁵ This elixir of criminal jurisprudence is referred to as the holy grail of the defence lawyer. The principle of presumption of innocence is far more than a simple rule of evidence.⁶ It embodies within its ambit, freedom from arbitrary detention. Most significantly, it acts as a check on the limitless power of the State to successfully employ its vast resources to cause a far greater damage to the un-convicted accused as compared to what he/she can inflict on society.⁷

People generally have a profound interest in not being publicly censured and punished for crimes of which they are innocent, or for those they cannot be held responsible. A liberal state is subject to competing claims and pressures. While on one hand it is responsible for establishing an effective criminal process to punish and deter wrongdoing in order to protect citizens’ rights, on the other hand it must ensure that its citizens are not wrongfully convicted or punished. The presumption of innocence and evidentiary rules are a part of the normative machinery by which the state seeks to mediate this dichotomy.⁸ The State does not wish to convict an accused *at any cost* (emphasis mine). It is only if he is found guilty that he should be convicted, which is what serves the interest of justice. It is not in the interest of justice that an innocent is convicted until his guilt has been proved.⁹

⁴ *Woolmington v. Director of Public Prosecutions* [1935] UKHL 1.

⁵ Legal Maxims, *Law Times Journal*, (Sept. 29, 2019), see online: <http://lawtimesjournal.in/ei-incumbit-probatio-qui/> [retrieved on July 3, 2020].

⁶ L.H. Tribe, “An Ounce of Detention: Preventive Justice in the World of John Mitchell”, *Virginia L. R.* (1970) 56(3) 371 at page 404; M. Zander, “Bail: A Re-appraisal”, *Criminal L.R.* (1987) 67, 25 at page 26.

⁷ A. Ashworth, “Four Threats to the Presumption of Innocence”, *Int’l J. of Evidence and Proof* (2006) 10(4), 241 at page 261; Vrinda Bhandari, “Inconsistent and Unclear: The Supreme Court of India on Bail”, *NUJS L.R.* (2013) 6, 549-558 at page 549.

⁸ Paul Roberts and Adrian Zuckerman, *Criminal Evidence* (Oxford University Press, 2004) at page 347.

⁹ Justice U.L. Bhat, *Lectures on The Indian Evidence Act* (Universal Law Publishing, 2015) at page 264.

Majority of criminal trials are conducted in a manner which all participants consider fair. Presumption has an extremely high instrumental value, it helps to ensure the rectitude of verdicts, reducing the likelihood of convictions of innocent people, contributing to building public trust in the system. Equally significant is the normative value of the principle as it indicates the relationship which ought to exist between the individual qua the suspect/accused and the State. It is a reminder to endeavour to treat the accused as far as possible as any other citizen.¹⁰

Presumption: The Indian Jurisprudence

In India presumption of innocence is a human right¹¹, but has not specifically been given the status of a fundamental right¹². In India, however, subject to the statutory interdicts, the said principle forms the basis of criminal jurisprudence. For the aforementioned purpose the nature of the offence, seriousness as also gravity thereof may be taken into consideration.¹³ Presumption of innocence and right to a fair trial are the twin safeguards available to the accused under the Indian criminal justice system.¹⁴ The onus of proving everything essential to the establishment of the charge against the accused lies upon the prosecution as stressed upon by the court in *D. Rama Subba Reddy v. P.V.S. Rama Das*¹⁵. The court stated, “It is the fundamental doctrine of criminal law relating to onus of proof that the prosecution must establish all the ingredients of an offence with which the accused was charged, by independent evidence for convicting the accused, irrespective of the fact whether the accused is able to adduce evidence bringing his case within any one of the exceptions or not. The nature and extent of the onus of proof that lies on the prosecution to prove the guilt of the accused is absolute...”¹⁶

In *K.M. Nanavati v. State of Maharashtra*¹⁷ it was observed, “In India as it is in England, there is a presumption of innocence in favour of the accused as a general rule, and it is the duty of

¹⁰ Pamela R. Ferguson, “The Presumption of Innocence and its Role in the Criminal Process” *Criminal Law Forum* (2016) 27, 131 at page 149, see online: <https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/s10609-016-9281-8.pdf> [retrieved on July 3, 2020].

¹¹ See *Narendra Singh v. State of M.P.* (2004) 10 SCC 699; 2004 SCC (Cri) 1893; *Ranjitsing Brahmajeetsing Sharma v. State of Maharashtra* (2005) 5 SCC 294; 2005 SCC (Cri) 1057 and *Rajesh Ranjan Yadav v. CBI* (2007) 1 SCC 70; (2007) 1 SCC (Cri) 254.

¹² *Noor Aga v. State of Punjab* (2008) 16 SCC 417.

¹³ *Krishna Janardhan Bhat case* (2008) 4 SCC 54; (2008) 2 SCC (Cri) 166; (2008) 1 Scale 421, SCC at pages 65-66, paras 43-44.

¹⁴ Gokulesh Sharma & Hemant Kumar Pandey, *A Manual on Indian Evidence Act* (Thomson Reuters, 2015) at page 163.

¹⁵ *D. Rama Subba Reddy v. P.V.S. Rama Das* 1970 Cr.L.J. 83.

¹⁶ *Ibid.*

¹⁷ *K.M. Nanavati v. State of Maharashtra* AIR 1962 SC 605

the prosecution to prove the guilt of the accused.”¹⁸ The court while emphasising the virtue of this principle in *Dahyabhai Chhaganbhai Thakkar v. State of Gujarat*¹⁹ opined, “it is a fundamental principle of criminal jurisprudence that an accused is presumed to be innocent therefore, the burden lies on the prosecution to prove the guilt of the accused beyond reasonable doubt.”²⁰ The Supreme Court in *Babu v. State of Kerala*²¹, reiterated the general principle that every accused is presumed to be innocent unless the guilt is proved and that the presumption of innocence is a human right. However, the court highlighted certain statutory exceptions, “For this purpose, the nature of the offence, its seriousness and gravity thereof has to be taken into consideration. The courts must be on guard to see that merely on the application of the presumption, the same may not lead to any injustice or mistaken conviction.”²²

Although criminal innocence does not find explicit mention under the Indian Constitution, however Article 20(3) provides that no person accused of an offence can be compelled to be a witness against themselves. This is the right of self-incrimination which protects the accused from being compelled to testify against himself which would place the burden of proving his innocence on the accused instead of the prosecution to prove his guilt. Sections 101²³ and 102²⁴ of the Indian Evidence Act, 1872 provide that the burden of proof lies on the prosecution to establish the guilt of the accused.

The rule of presumption of innocence also gives rise to various constitutional and legal rights available to the accused under the Indian Constitution such as right not to be arrested except in accordance with the law, right to be produced before the Magistrate within 24 hours of his arrest, right to be informed of the grounds of his arrest, right to be represented by a counsel etc.²⁵

The presumption of innocence ordinarily gives more weight to the defendant's right not to be wrongly convicted than to the community's broader interest in law enforcement. The “searing injustice”²⁶ of a wrongful conviction is regarded as far greater than the harm of an erroneous acquittal. Setting the criminal standard of proof at a high level reduces the risk of mistaken

¹⁸ Ibid.

¹⁹ *Dahyabhai Chhaganbhai Thakkar v. State of Gujarat* AIR 1964 SC 1563.

²⁰ Ibid.

²¹ *Babu v. State of Kerala* (2010) 9 SCC 189; (2010) 3 SCC (Cri) 1179; SCC at page 201, para 27.

²² *Binoy Kumar Mishra v. State of Jharkhand*, (2017) 13 SCC 636 at page 643; (2017) 4 SCC (Cri) 725.

²³ Indian Evidence Act, 1872, Section 101 - Whoever desires any court to give judgment as to any legal right or liability dependent on the existence of facts which he asserts, must prove that those facts exist.

²⁴ Indian Evidence Act, 1872, Section 102 - The burden of proof in a suit or proceeding lies on that person who would fail if no evidence at all were given on either side.

²⁵ A. S. Anand, “Shri P. Babulu Reddy Foundation Lecture: Victims of Crime – The Unseen Side” (1998) 1 SCC J-3.

²⁶ *Van der Meer v. The Queen* (1988) 82 A.L.R. 10, 31, per Deane J.

convictions, but it increases the risk of erroneous acquittals and produces a higher overall expected error rate.²⁷

Constitutionalisation of Presumption of Innocence

Constitutionalisation of general principles of criminal law, and especially of presumption of innocence is being carried out in many jurisdictions of the world.²⁸ Canada and South Africa have accorded a constitutional status to presumption of innocence. It is a fundamental right under the Canadian Charter of Rights and Freedoms²⁹ and the Constitution of South Africa³⁰. It therefore follows that the reverse onus clauses have been categorically declared to be unconstitutional for negating presumption of innocence. In the famous *R v. Oaks* case³¹, Justice Dickson was of the view, “the presumption of innocence protects the fundamental liberty and human dignity of any and every person and if an accused bears the burden of disproving on a balance of probabilities an essential element of an offence, it would be possible to convict him despite the existence of a reasonable doubt”. The South African case of *S v. Bhulwana*³² follows a similar path.

In the United States, there is no clear and specific guarantee of presumption of innocence. However, the courts in *Samuel Winship, In re*³³ and *Garrell S. Mullaney v. Stillman E. Wilbur*³⁴, expanded the due process clause in the 5th and 14th amendments to constitutionalise the presumption innocence. In the US a high degree of constitutional protection has been

²⁷ David Hamer, “Probabilistic Standards of Proof, Their Complements, and the Errors that are Expected to Flow from Them”, *U.N.E.L.J.* (2004) 1, 71 at pages 87-95.

²⁸ Gautam Narasimhan, “Revisiting S. 105 of the India Evidence Act, 1872”, *Stu. Adv.* 10, 52-57 at page 55. See generally Richard Mahoney, “The Presumption of Innocence: A New Era”, *Can. Bar Rev.* (1988) 67(1), 1-56.

²⁹ Canadian Charter of Rights and Freedoms, 1982, Art. 11(d).

³⁰ The Constitution of South Africa, 1996, Section 35(3)(h).

³¹ *R. v. Oaks*, [1986] 1 SCR 103. See Sebastien Lafrance, “The Presumption of Innocence in Canada: A Comparative Perspective with Vietnam” (*Upcoming on July 24, 2020, The Online Experts Workshop on ‘Presumption of Innocence’* jointly organised by Asia Law Centre, University of Melbourne and School of law, Vietnam National University).

³² *S v. Bhulwana* 4 BCLR 401 (1995). Here the courts interpreted Ss. 25(2), (3)(c), (3)(d) and 33(1) of the Constitution to pronounce on the unconstitutionality of reverse onus clauses. Also see *S. v. Zuma*, (1995) 2 SACR 748.

³³ *Samuel Winship, In re*, 25 L Ed (2d) 368: 397 US 358 (1970). Here the U.S. Supreme Court held: “The requirement of proof beyond a reasonable doubt has this vital role in our criminal procedure for cogent reasons. The accused during a criminal prosecution has at stake interests of immense importance, both because of the possibility that he may lose his liberty upon conviction and because of the certainty that he would be stigmatized by the conviction. Accordingly, a society that values the good name and freedom of every individual should not condemn a man for commission of a crime when there is reasonable doubt about his guilt.” Accordingly, the decision read the standard of proof beyond reasonable doubt into the due process clause, thereby impliedly reading the presumption of innocence into the clause as well; Also see *Coffin v. United States*, 156 US 432 (1895) (established the presumption of innocence in criminal trials); *Taylor v. Kentucky*, 436 US 478 (1978) (which discusses the relationship between the burden of proof and the presumption of innocence); see generally Shima Baradaran, “Restoring the Presumption of Innocence”, *Ohio St. L.J.* (2011) 72(4) 723.

³⁴ *Garrell S. Mullaney v. Stillman E. Wilbur*, 44 LEd (2d) 508: 95 SCt 1881 (1975): 421 US 684.

accorded to the principle through a strict application of the rational connection test in determining the validity of reverse onus clauses.³⁵ Presumption of innocence was therefore read into the due process clause. In India the Supreme Court in *Maneka Gandhi v. Union of India*³⁶ held that the ‘procedure established by law’ under Article 21 for depriving a person of his life and personal liberty had to be “reasonable, right, just and fair”.³⁷ In *Sunil Batra v. Delhi Administration*³⁸, Krishna Iyer, J., held that after the *Maneka* thesis, the due process clause as well as Article 14 has to be read into Article 21. It therefore follows that if Article 21 incorporates the due process clause, then the right to be presumed innocent until proven guilty beyond reasonable doubt should be treated as a fundamental right.³⁹ However, the courts in India have not yet given it the status of a fundamental right under the Constitution.⁴⁰

Reverse Onus Clauses: *What will become of the Innocent?*

Delphidius (Prosecutor): *O, illustrious Caesar! If it is sufficient to deny, what hereafter will become of the guilty!*

Julian: *If it is sufficient to accuse, what will become of the innocent?*⁴¹

This exchange illustrates the two extreme possibilities in the process of bringing an accused to justice. The prosecutor is interested in getting the accused convicted while the accused views himself as the victim of the process and therefore feels entitled to the protections that are inherent in any trial procedure. It is the side that you are on that determines your point of view. The question that needs determination is on whom lies the burden of proof? i.e. who ought merely to allege and who ought to deny or affirm by adducing evidence?⁴² The fundamental

³⁵ *Leary v. United States*, 395 US 6, 36 (1969) (Harlan, J. held: “A criminal statutory presumption must be regarded as “irrational” or “arbitrary”, and hence unconstitutional, unless it can at least be said with substantial assurance that the presumed fact is more likely than not to flow from the proved fact on which it is made to depend.”); *County Court of Ulster County, New York v. Allen*, 442 US 140, 167 (1979) (Stephens J. held that for a mandatory presumption, i.e., a presumption that shifts the persuasive burden to the accused, the basic fact must be sufficiently established to prove the presumed fact beyond reasonable doubt. Such a presumption would be valid and can be considered by the jury. In his words: “Since the prosecution bears the burden of establishing guilt, it may not rest its case entirely on a presumption unless the fact proved is sufficient to support the inference of guilt beyond a reasonable doubt.”); see generally Leo H. Whinery, “Presumptions and their Effect”, *Okla L. Rev.* (2001) 54, 553-571.

³⁶ *Maneka Gandhi v. Union of India* (1978) 1 SCC 248.

³⁷ Also see *Bachan Singh v. State of Punjab*, (1980) 2 SCC 684, where Sarkaria, J., inspired by the *Maneka* thesis, declared that Art. 21 means that “no person shall be deprived of life or personal liberty except according to just, fair and reasonable procedure established by valid law”.

³⁸ *Sunil Batra v. Delhi Administration* (1978) 4 SCC 494.

³⁹ Rahul Singh, “Reverse Onus Clauses: A Comparative Law Perspective”, *Stud. Adv.* (2001) 13, 148-172 at page 171.

⁴⁰ *Noor Aga*, *supra* note 12.

⁴¹ As cited in *Coffin v. United States*, *supra* note 32 at page 454.

⁴² Rahul Singh *supra* note 39 at page 148.

principles rest the burden of proof on the prosecution. However, the reverse onus clause shifts the burden on to the accused. Reversing the onus in a criminal trial means that instead of the prosecution proving the guilt, the accused has to prove his innocence. Although the presumption of innocence is well established under the Indian criminal law⁴³, however, there exist exceptions to the rule.

Given the exalted status of presumption of innocence, it is difficult to envisage any exception to the 'golden thread'⁴⁴ rule. Reverse onus clauses or reverse burdens, however constitute a singular exception, supplanting presumption of innocence with presumption of guilt. 'Innocent until proven guilty' is replaced with 'guilty until proven innocent' where the accused is perceived as the presumptive criminal who needs to establish his innocence. Reverse burdens lead to a dilution of the prosecution's legal burden where the prosecutor is required to prove only a minimum threshold (basic or predicate act), which is the *actus reus*.⁴⁵

On producing a minimum amount of proof, the accused is presumed to be culpable and consequently he is bestowed with the responsibility of establishing the absence of *mens rea*.⁴⁶ A failure to discharge such reverse persuasive burden will entail the conviction of the accused.⁴⁷ This means that whereas in a reverse evidential burden, the accused is only required to raise a reasonable doubt as to his guilt and the burden continues on the prosecution, in a reverse persuasive burden, the role of the prosecution ends with the shifting of the burden to the accused.⁴⁸ This article endeavours to analyse the constitutional validity of reverse onus clauses under various statutes in India, where the obligation is shifted on to the accused to prove his innocence instead of the prosecution proving the guilt.

Propensity for Reverse Onus Clauses

It is a natural desire of society to see the guilty punished. It satiates the hunger for justice and gives deliverance to the feeling of empathy for the victim of the crime. This however may result in the emanation of a tendency for short cuts which are legitimised on the basis of increasingly

⁴³ S.V. Joga Rao. *Current Issues in Criminal Justice and Medical Law: A Critical Focus* (New Delhi: Eastern Law House, 1999) at pages 69-70; *P.N. Krishna Lal v. State of Kerala*, AIR 1995 SC 1325 (per Ramaswamy, J.).

⁴⁴ *Woolmington* case *supra* note 4.

⁴⁵ Byron M. Sheldrick, "Shifting Burdens and Required Inferences: The Constitutionality of Reverse Onus Clauses", *Univ. Toronto Fac. L. Rev.* (1986) 44(2) 179-208 at pages 181-182.

⁴⁶ Victor Tadros & Stephen Tierney, "The Presumption of Innocence and the Human Rights Act", *Mod. L. Rev.* (2004) 67 (3) 402-434 at page 418.

⁴⁷ See generally *State of Madras v. A. Vaidyanatha Iyer*, AIR 1958 SC 61 (discussing the concept of mandatory presumptions creating reverse burdens).

⁴⁸ Sheldrick, *supra* note 45.

low conviction rates which are a threat to law and order. The earliest indication of propensity for reverse onus clause are found with respect to socio-economic offences where the interest sought to be protected is not an individual's but that of the society which has an interest in the protecting health, property and economic interests. Another set of legislations which carry the stringent provisions of reverse onus clauses are those that deal with the anti-national elements.⁴⁹ Laws pertaining to drugs and psychotropic substances and the anti-terror laws are justified on the necessary tilting of the balance on state security rather than individual liberty. There exists a legislative tendency to enact reverse onus clauses on the pretext of state security. Some statutory provisions employing reverse onus clauses in India are the Food Adulteration Act, 1954, Section 10(7-B); the Essential Commodities Act, 1955, Section 10C; the Customs Act, 1962, Sections 123, 138A and 139; the Foreign Exchange Management Act, 1999, Section 39; the Narcotic Drugs and Psychotropic Substances (NDPS) Act, 1985, Sections 35, 54 and 66; the Wealth Tax Act, 1957, Section 35-O; and the Prevention of Corruption Act, 1988, Section 20.⁵⁰

In India provisions for reverse burden are not limited to special enactments but also exist under general statutes, e.g. Indian Penal Code, the Evidence Act under sections 113A and 113B. Further the courts in cases with respect to a factual scenario e.g. where the husband is accused of killing his wife when they were in the same room, shift the burden on to the accused. The balancing act between law enforcement and protection of citizens from injustice is precarious. The Indian law does not specifically provide for the burden of proving the guilt of the accused on the prosecution. Section 101, Evidence Act, 1872 does not make a distinction between the prosecution and defence as it simply states that the burden of proof is on the person who wishes to establish its existence. However, the courts have emphasised the fundamental nature of this presumption in numerous cases.⁵¹ Although this presumption has been circumvented by the legislature by the enactment of laws with reverse onus clauses.⁵²

Section 5, Terrorist and Disruptive Activities (Prevention) Act (TADA), 1987, a repealed anti-terror law created the offence of "unauthorised conscious possession" of specified arms and ammunition in a "notified area" by the accused. This possession created a presumption of guilt, which could be rebutted only if the accused were to prove the non-

⁴⁹ Rahul Singh *supra* note 39 at page 149.

⁵⁰ *Ibid.*

⁵¹ *Willie Slaney v. State of Madhya Pradesh*, AIR 1956 SC 116; *M.G. Agarwal v. State of Maharashtra*, AIR 1963 SC 200; *Kali Ram v. State of Himachal Pradesh*, (1973) 2 SCC 808; *Himachal Pradesh Administration v. Om Prakash*, (1972) 1 SCC 249; *Shivaji Bobde v. State of Maharashtra*, (1973) 2 SCC 793; *Kashi Nath Ray v. State of Bihar*, (1996) 4 SCC 539.

⁵² Even *Woolmington* recognises that a statute can derogate from the principle of presumption of innocence.

existence of a fact essential to constitute any of the ingredients of the offence. While interpreting this provision, the Supreme Court in *Kartar Singh v. Union of India*⁵³ drew attention to the grave implications that this presumption had on individual liberty.

The Indian law provides for only two exceptions to the presumption of innocence: (i) where it is expressly provided in a statute⁵⁴ and (ii) when the accused prefers an appeal against an order of conviction passed by a lower court, he does not enjoy a presumption of innocence in the appellate court.⁵⁵ This article deals with the constitutionality of reverse onus clauses under Indian statutes.

Justifying Reverse Burdens

Justifying reverse burdens may prove to be a difficult task but time and again they are validated on the basis of common policy. Amongst the reasons advanced for such onuses are the arguments of public interest in addition to the magnitude of the evil sought to be suppressed. It is on account of such reasonings of public interest and speedy justice that presumption of innocence stands watered down.

The 47th Report of the Indian Law Commission, 1972 suggests that since offences pertaining to narcotics, corruption, food adulteration and terrorism threaten the 'health or material welfare of the community as a whole', special effort for enforcement is the need of the hour.⁵⁶ Additionally, the injury to society is far greater in certain offences against public welfare.⁵⁷ Consequently, it was felt that conforming to the traditional standard of proof would impede the State's effort to effectively address and regulate the escalating incidents of such crime.⁵⁸

Further the prosecution encounters a practical difficulty in obtaining proof and adducing evidence about those matters which are within the exclusive knowledge of the accused.⁵⁹

⁵³ *Kartar Singh v. Union of India* 1994 SCC (Cri) 899. The court stated, "Mere possession of (unauthorised) arms and ammunition specified in the section has been made a substantive offence. It is much more serious in nature and graver in impact as it results in [the] prosecution of a man irrespective of his association or connection with terrorist activity...the harshness of the provisions is apparent as all those provisions of the Act for prosecuting a person including forfeiture of property, denial of bail, etc. are applicable to a person accused of possessing any arms and ammunition as one who is charged for an offence under section 3 and 4 of the Act. It is no doubt true that no one has justification to have such arms and ammunitions...but unjustified possession does not make a person a terrorist or disruptionist."

⁵⁴ See for example s. 35 of the NDPS Act, 1985. See also *Willie Slaney*, *supra* note 51.

⁵⁵ *Lai Mandi v. State of West Bengal*, (1995) 3 SCC 603; *Dharam Pal v. State of Uttar Pradesh*, (1975) 2 SCC 596.

⁵⁶ Law Commission on India, "47th Report – The Trial and Punishment of Social and Economic Offences" (1972) at pages 2, 4 (highlighting, *inter alia*, that avaricious or rapacious motive of the criminal, non-emotional background of the crime, fraud as the mode of operation, etc.).

⁵⁷ *Id.* at page 3.

⁵⁸ *Id.* at pages 44-47.

⁵⁹ Paul Roberts, "Taking the Burden of Proof Seriously", *Criminal L. Rev.* (1985) 783 at page 785.

Reverse burdens are justifications also in terms of judicial economy and administrative convenience where they facilitate shorter, easier and inexpensive trials, resulting in conservation of resources, time and energy.⁶⁰ Ultimately, such clauses result in higher conviction rates which supplement the aim of deterrence.⁶¹

Reverse burdens are justified as serving the same goals as the presumption of innocence in its ordinary operation as they both aim to achieve a “fair balance between the general interest of the community and the personal rights of the individual”.⁶² A balance is sought between the defendant's right not to be wrongly convicted and the community's broader interest in law enforcement. The presumption of innocence ordinarily places far greater weight on the defendant's rights. The reverse burden favours law enforcement. This shift however needs to be categorically justified. In re-striking the balance “reasonable proportionality” must be maintained.⁶³

Reverse Burdens: The Constitutional Status

The constitutionality of provisions placing the burden of proof on the accused must be tested on the anvil of the State's responsibility to protect innocent citizens. The courts are responsible for assessing the importance of the right being limited to our society which must be weighed against the purpose of the limitation.⁶⁴ The purpose of the limitation is the reason for the law or conduct which limits the right.⁶⁵

The Supreme Court in *Noor Aga v. State of Punjab*⁶⁶ held that presumption of innocence is a human right as envisaged under Article 14(2) of the International Covenant on Civil and Political Rights and cannot per se be equated with the fundamental right and liberty under Article 21 of the Constitution of India. It, having regard to the extent thereof, would not militate against other statutory provisions (which, of course, must be read in the light of the constitutional guarantees as adumbrated in Articles 20 and 21 of the Constitution of India).⁶⁷

⁶⁰ Sheldrick, *supra* note 45 at page 204; Solomon E. Salako, “Strict Criminal Liability: A Violation of the Convention?”, *J. of Criminal Law* (2006) 70, 531 at page 533 (Although the paper discusses this idea in the context of strict criminal liability in regulatory offences, it can be extrapolated to the socio-economic offences in India for which reverse onuses have been introduced), at page 535; David Hamer, “The Presumption of Innocence and Reverse Burdens: A Balancing Act”, *Cambridge L.J.* (2007) 66(1), 142 at pages 143 & 158.

⁶¹ Sheldrick, *Id.*

⁶² *Brown v. Stott* [2003] 1 A.C. 681 at page 704, per Lord Bingham. Also see *R. v. DPP ex parte Kebilene* [2000] 2 A.C. 326 at page 384, per Lord Hope.

⁶³ *Janosevic v. Sweden* (2004) 38 E.H.R.R. 473; Also see *Salabiaku v. France* (1988) 13 E.H.R.R. 379.

⁶⁴ *Noor Aga*, *supra* note 12 at page 442.

⁶⁵ See *S v. Dlamini* [(1999) 4 SA 623: (1999) 7 BCLR 771 (CC)].

⁶⁶ *Noor Aga*, *supra* note 12.

⁶⁷ *Id.* at page 441.

The reverse persuasive burden is a considerable departure from the normal operation of presumption of innocence. Requiring the defendant to prove his innocence on the balance of probabilities increases the risk of mistaken conviction. But the reverse burden brings a far greater *decrease* in the risk of erroneous acquittal and a significant improvement in expected accuracy overall.⁶⁸ Law enforcement would be facilitated, but the innocent defendant is provided with less protection. To be compatible with the presumption of innocence, this fundamental shift in the balance must be justified. On the one side, diminishing the defendant's right may be justified if an incorrect conviction would constitute less of an injustice than usual. On the other side, the community's interest in law enforcement may be given greater weight if the prohibited conduct presented a particularly severe threat.⁶⁹

Under the Indian legal regime, there are a number of statutes contradicting the presumption rule and introducing the reverse burden proof, as discussed previously. Since it is beyond the scope of the present article to discuss every provision in detail, only a few prominent ones have been discussed. Section 35 of the NDPS Act, 1985 creates a culpable mental state which can be rebutted by the accused by adducing credible evidence. Section 54 of the Act also shifts the burden on to the accused to disprove the possession of narcotic drugs. Section 43E of the Unlawful Activities Prevention Act (UAPA), 1967 inserted in 2008 and the amended Section 24 of the Prevention of Money Laundering Act, 2002 are also examples of reverse onus clauses enacted by Parliament as the “quick fix” for achieving its twin objectives of deterring heinous crimes and increasing the rate of convictions.⁷⁰

Section 29 of the Protection of Children from Sexual Offences Act (POCSO), 2012, allows the ‘Special Court’ to raise a presumption of commission of offences under Sections 3, 5, 7 and 9 unless proved to the contrary. Section 30 of the (POCSO) Act provides for another presumption of culpable mental state, but the accused can defend himself by proving the absence of such mental state. It significantly differs from the reverse onus clauses that operate only on the prosecution establishing certain basic elements of the offence, such as Section 35 of NDPS Act, 1985.

The Supreme Court in *Noor Aga v. State of Punjab*⁷¹ while dealing with sections 35 and 54 of NDPS Act, 1985 held that the reverse onus clauses are not ultra vires the Constitution. The

⁶⁸ Hamer, *supra* note 60; D. Kaye, “Naked Statistical Evidence”, *Yale L. J.* (1980) 89, 601.

⁶⁹ Hamer, *Id.* at page 149.

⁷⁰ Nirmalya Chaudhuri, “Dilution of the Presumption of Innocence Principle in India” *Oxford Human Rights Hub* Feb. 15, 2020, see online: <http://ohrh.law.ox.ac.uk/dilution-of-the-presumption-of-innocence-principle-in-india/> [retrieved on July 7, 2020].

⁷¹ *Noor Aga*, *supra* note 12.

court held that reverse burdens are constitutional which are justified on both policy considerations and social control concerns. While presumption of innocence was recognised to be an element of personal liberty, Sinha J. held that individual liberty must be subject to social interest to ensure security of the State. He was of the view that a penal provision's constitutionality needs to be tested on the anvil of the State's responsibility to protect innocent citizens and hence, the rights of the accused and societal interest need to be balanced. The court in this case has however justified the shift in legal burden on the ground that the shift is not automatic and occurs only once the prosecution has met the threshold of establishing the *actus reus* and foundational facts according to the procedure stipulated.⁷² The court clearly stated:

“An initial burden exists upon the prosecution and only when it stands satisfied, would the legal burden shift. Even then, the standard of proof required for the accused to prove his innocence is not as high as that of the prosecution. Whereas the standard of proof required to prove the guilt of the accused on the prosecution is “beyond all reasonable doubt” but it is “preponderance of probability” on the accused. If the prosecution fails to prove the foundational facts so as to attract the rigours of Section 35 of the Act, the *actus reus* which is possession of contraband by the accused cannot be said to have been established.”⁷³

Article 21 and Reverse Burdens

The Supreme Court has time and again held that ‘procedure established by law’ under Article 21 of the Indian Constitution must be just, fair and reasonable⁷⁴. This also encompasses the right to a fair trial.⁷⁵ It is questionable how far placing the burden on the accused as opposed to the state which has access to vast resources at its disposal, can be termed as ‘fair’. Reverse onus clauses are antithetical to the Article 21 jurisprudence. As a matter of fact, crimes which are of more serious nature usually require a higher degree of certainty before holding the accused guilty. However, reverse burdens are a convenient method of negating the rights of an accused and the certainty is lost in this process. Reverse burdens displace the presumption of innocence with that of guilt, making the accused a presumptive criminal.⁷⁶

The Bombay High Court has held a reverse onus clause under Section 9B of the Maharashtra Animal Preservation Act as unconstitutional.⁷⁷ It was of the view that the criterion of the State

⁷² Also see *Seema Silk & Sarees v. Directorate of Enforcement*, (2008) 5 SCC 580.

⁷³ *Noor Aga supra* note 12 at page 450.

⁷⁴ *Maneka Gandhi, supra* note 36.

⁷⁵ *Zahira Habibullah Sheikh (5) v. State of Gujarat*, (2006) 3 SCC 374.

⁷⁶ Paul Roberts, *supra* note 59 at pages 785-786.

⁷⁷ *Sheikh Zahid Mukhtar v State of Maharashtra*, 2016 SCC OnLine Bom 2600; (2017) 2 AIR Bom R 140. The court declared section 9B as not being fair, just and reasonable and therefore unconstitutional.

having to prove foundational facts before the presumption of guilt can be invoked, is a precondition ensuring fairness and reasonableness of the procedure under Article 21 which was not present under the Act. Section 29 of POCSO Act, does not require the prosecution to prove any fact related to the case, which appears to be arbitrary and unreasonable, and therefore, violative of Article 21. Of all the reverse onus provisions in India, Section 29, POCSO Act is exceptional, probably justified on the basis of the gravity and nature of the offence which undoubtedly is one of the harshest crimes and that too against children. However, such a blanket presumption of guilt contravenes the criterion for constitutionality of reverse onus clauses laid down in *Noor Aga*, and raises the possibility of wrongful convictions.

The Indian position on the constitutionalisation of the presumption of innocence was clearly stated in *P.N. Krishna Lal v. Govt. of Kerala*⁷⁸ where it was explicitly laid down that the presumption of innocence is not a constitutional guarantee and reverse onus clauses cannot be declared as *ultra vires*. However, there is a need to answer an oft quoted criticism... that the formulation vastly increases the burden on the prosecution. Paul Roberts while answering the question retorts “What is wrong if the prosecution's onus is made weightier? It is repugnant to public policy to allow conviction even when doubt exists.”⁷⁹

Once the *actus reus* has been proved beyond reasonable doubt by the prosecution, the burden is shifted on to the accused. The accused will be convicted if he is unable to satisfy the balance of probabilities standard, even if a reasonable doubt exists as to whether he possessed the *mens rea* to commit the offence. Resultantly, the law is liable to convict individuals on the basis of a presumption which cannot be rebutted satisfactorily.⁸⁰

Reverse burden leaves no option with an accused but to testify to his innocence, thereby attracting concerns regarding self-incrimination (Article 20(3), Indian Constitution) and infringement of his right to silence.⁸¹ The justification that the presumed fact is rebuttable is unreasonable for imposing a reverse burden because the accused is being pushed into a corner to rebut the presumption of guilt and prove his innocence.⁸² Moreover, the balance of probabilities standard does not in any way justify the reverse onus clause because the burden

⁷⁸ *P.N. Krishna Lal*, *supra* note 43.

⁷⁹ Paul Roberts, *supra* note 59.

⁸⁰ Juhi Gupta, “Interpretation of Reverse Onus Clauses”, *NUJS L. T.* (2012) 5, 49 at page 58.

⁸¹ Solomon E. Salako, “Strict Criminal Liability: A Violation of the Convention?”, *J. of Criminal L.* (2006) 70, 531 at page 533 (Although the paper discusses this idea in the context of strict criminal liability in regulatory offences, it can be extrapolated to the socio-economic offences in India for which reverse onuses have been introduced) at page 540; also *see* Sheldrick, *supra* note 45 at pages 199-200 (discussing several legitimate reasons for the unwillingness of an accused to testify).

⁸² Peter Lewis, “The Human Rights Act 1998: Shifting the Burden”, *Criminal L. Rev.* (2000) 8, 667 at page 671.

on the accused is final and failure to discharge it would result in conviction.⁸³ While there is no doubt that the standard is lower than proof beyond reasonable doubt, it is still extremely difficult for the accused to meet them.⁸⁴

Conclusion

The principle that an accused should be presumed innocent unless and until proved guilty, is perhaps *the* fundamental principle of procedural fairness in criminal law.⁸⁵ It is considered fundamental because it is believed that allowing the guilty to go free is better than convicting the innocent.⁸⁶ Lying at the heart of criminal law, this principle is invaluable for protecting an accused in a criminal trial, which is seen to be a contest between two unequal actors, namely the State and the accused. It protects his fundamental liberty and human dignity, preventing him from being subjected to the grave socio-legal consequences of a conviction unless his guilt is unequivocally established. This is essential in any society that believes in equity and social justice and thus, the principle is worthy of paramount respect by both the legislature and the judiciary.⁸⁷

In India although presumption of innocence has been recognised as a human right, reverse burdens have been upheld as necessary exceptions to the fundamental principle. That the principle has not been expressly included as a fundamental right under Article 21, has been used as a justification to hold reverse onus clauses constitutional. For the reasons submitted above, neither the justification not public welfare justifies the constitutionality of these clauses.⁸⁸

It is the absenteeism of express legislative provisions on presumption of innocence which has created the confusion resulting in obscurity on the issue. Given the trends in other jurisdictions before us, constitutionalisation of presumption of innocence would bring clarity to the issue. More importantly, if the right to be presumed innocent until proved guilty was actually interpreted to be a part of Article 21, then the accused could not have been deprived of this right except by a just, fair and reasonable law. Ultimately, this article makes a case not for eliminating reverse onus clauses from the Indian legal context but advocates that such clauses

⁸³ Glanville Williams, "The Logic of "Exceptions", *Camb. L. J.* (1988) 47(2) 261 at page 265.

⁸⁴ See Paul Roberts, *supra* note 59 at page 786; Victor Tadros & Stephen Tierney, *supra* note 46 at pages 426-427; Glanville Williams, *Id.* at page 268; Hamer, *supra* note 60 at page 143; also see *Dahyabhai Chhaganbhai Thakkar*, *supra* note 19; Ian Dennis, "Reverse Onuses and the Presumption of Innocence: In Search of Principle", *Criminal L. Rev.* (2005) 12, 901 at page 905.

⁸⁵ Andrew Ashworth, *Principles of Criminal Law* (Oxford University Press, 2009) at page 72.

⁸⁶ Victor Tadros & Stephen Tierney, *supra* note 46.

⁸⁷ Sheldrick, *supra* note 45 at page 180.

⁸⁸ Juhi Gupta, *supra* note 80 at page 49

be tested on the anvil of justness, fairness and reasonableness. This implies that the Indian judiciary would have to find more innovative ways to adeptly walk the tightrope to determine whether the societal interest sought to be protected by reverse onus clauses justifies the curtailment of individual liberty. Not a tough task given the past experience under the gamut of fundamental rights jurisprudence.

References:

Books:

- Andrew Ashworth, *Principles of Criminal Law*, (Oxford University Press, 2009).
- Gokulesh Sharma & Hemant Kumar Pandey, *A Manual on Indian Evidence Act*, (Thomson Reuters, 2015).
- Justice U.L. Bhat, *Lectures on The Indian Evidence Act*, (Universal Law Publishing, 2015).
- Paul Roberts and Adrian Zuckerman, *Criminal Evidence*, (Oxford University Press, 2004).
- S.V. Joga Rao. *Current Issues in Criminal Justice and Medical Law: A Critical Focus*, (New Delhi: Eastern Law House, 1999).

Articles:

- A. Ashworth, "Four Threats to the Presumption of Innocence", *Int'l J. of Evidence and Proof* (2006) 10(4), 241.
- S. Anand, "Shri P. Babulu Reddy Foundation Lecture: Victims of Crime – The Unseen Side" (1998) 1 SCC J-3.
- Byron M. Sheldrick, "Shifting Burdens and Required Inferences: The Constitutionality of Reverse Onus Clauses", *Univ. Toronto Fac. L. Rev.* (1986) 44(2) 179-208.
- David Hamer, "Probabilistic Standards of Proof, Their Complements, and the Errors that are Expected to Flow from Them", *U.N.E.L.J.* (2004) 1, 71.
- David Hamer, "The Presumption of Innocence and Reverse Burdens: A Balancing Act", *Cambridge L.J.* (2007) 66(1), 142.
- D. Kaye, "Naked Statistical Evidence", *Yale L. J.* (1980) 89, 601.
- Gautam Narasimhan, "Revisiting S. 105 of the India Evidence Act, 1872", *Stu. Adv.* 10, 52-57.
- Glanville Williams, "The Logic of "Exceptions", *Camb. L. J.* (1988) 47(2) 261.
- Ian Dennis, "Reverse Onuses and the Presumption of Innocence: In Search of Principle", *Criminal L. Rev.* (2005) 12, 901.
- Juhi Gupta, "Interpretation of Reverse Onus Clauses", *NUJS L. T.* (2012) 5, 49.

- Law Commission on India, “47th Report – The Trial and Punishment of Social and Economic Offences” (1972).
- Leo H. Whinery, “Presumptions and their Effect”, Okla L. Rev. (2001) 54, 553-571.
- L.H. Tribe, “An Ounce of Detention: Preventive Justice in the World of John Mitchell”, Virginia L. R. (1970) 56(3), 371.
- M. Zander, “Bail: A Re-appraisal”, Criminal L.R. (1987) 67, 25.
- Paul Roberts, “Taking the Burden of Proof Seriously”, Criminal L. Rev. (1985), 783.
- Peter Lewis, “The Human Rights Act 1998: Shifting the Burden”, Criminal L. Rev. (2000) 8, 667.
- Rahul Singh, “Reverse Onus Clauses: A Comparative Law Perspective”, Stud. Adv. (2001) 13, 148-172.
- Richard Mahoney, “The Presumption of Innocence: A New Era”, Can. Bar Rev. (1988) 67(1), 1-56.
- Sebastien Lafrance, “The Presumption of Innocence in Canada: A Comparative Perspective with Vietnam” (Upcoming on July 24, 2020, The Online Experts Workshop on ‘Presumption of Innocence’ jointly organised by Asia Law Centre, University of Melbourne and School of law, Vietnam National University).
- Shima Baradaran, “Restoring the Presumption of Innocence”, Ohio St. L.J. (2011) 72(4) 723.
- Solomon E. Salako, “Strict Criminal Liability: A Violation of the Convention?”, J. of Criminal Law (2006) 70, 531.
- Victor Tadros & Stephen Tierney, “The Presumption of Innocence and the Human Rights Act”, Mod. L. Rev. (2004) 67 (3) 402-434.
- Vrinda Bhandari, “Inconsistent and Unclear: The Supreme Court of India on Bail”, NUJS L.R. (2013) 6, 549-558.

Websites:

- Legal Maxims, Law Times Journal, <http://lawtimesjournal.in/ei-incumbit-probatio-qui/>
- Mark John Maguire, “The Presumption of Innocence and Amnesia in the UK” <https://readersupportednews.org/pm-section/155-155/48961-the-presumption-of-innocence-and-amnesia-in-the-uk>
- Nirmalya Chaudhuri, “Dilution of the Presumption of Innocence Principle in India” Oxford Human Rights Hub: <http://ohrh.law.ox.ac.uk/dilution-of-the-presumption-of-innocence-principle-in-india/>
- Pamela R. Ferguson, “The Presumption of Innocence and its Role in the Criminal Process” Criminal Law Forum (2016) 27, 131: <https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/s10609-016-9281-8.pdf>.

Cases:

- Babu v. State of Kerala (2010) 9 SCC 189: (2010) 3 SCC (Cri) 1179.

- Bachan Singh v. State of Punjab, (1980) 2 SCC 684.
- Binoy Kumar Mishra v. State of Jharkhand, (2017) 13 SCC 636: (2017) 4 SCC (Cri) 725.
- Brown v. Stott [2003] 1 A.C. 681.
- Coffin v. United States, 156 US 432 (1895).
- County Court of Ulster Country, New York v. Allen, 442 US 140, 167 (1979).
- Dahyabhai Chhaganbhai Thakkar v. State of Gujarat AIR 1964 SC 1563.
- Dharam Pal v. State of Uttar Pradesh, (1975) 2 SCC 596.
- D. Rama Subba Reddy v. P.V.S. Rama Das 1970 Cr.L.J. 83.
- Garrell S. Mullaney v. Stillman E. Wilbur, 44 LEd (2d) 508: 95 SCt 1881 (1975): 421 US 684.
- Himachal Pradesh Administration v. Om Prakash, (1972) 1 SCC 249.
- Janosevic v. Sweden (2004) 38 E.H.R.R. 473.
- Kali Ram v. State of Himachal Pradesh, (1973) 2 SCC 808.
- Kartar Singh v. Union of India 1994 SCC (Cri) 899.
- Kashi Nath Ray v. State of Bihar, (1996) 4 SCC 539.
- K.M. Nanavati v. State of Maharashtra AIR 1962 SC 605.
- Krishna Janardhan Bhat case (2008) 4 SCC 54: (2008) 2 SCC (Cri) 166: (2008) 1 Scale 421.
- Lai Mandi v. State of West Bengal, (1995) 3 SCC 603.
- Leary v. United States, 395 US 6, 36 (1969).
- Maneka Gandhi v. Union of India, (1978) 1 SCC 248.
- M.G. Agarwal v. State of Maharashtra, AIR 1963 SC 200.
- Narendra Singh v. State of M.P. (2004) 10 SCC 699: 2004 SCC (Cri) 1893.
- Noor Aga v. State of Punjab (2008) 16 SCC 417.
- P.N. Krishna Lal v. Govt. of Kerala, 1995 Supp (2) SCC 187: 1995 SCC (Cri) 466.
- Rajesh Ranjan Yadav v. CBI (2007) 1 SCC 70: (2007) 1 SCC (Cri) 254.
- Ranjitsing Brahmajeetsing Sharma v. State of Maharashtra (2005) 5 SCC 294: 2005 SCC (Cri) 1057.
- S v. Bhulwana 4 BCLR 401 (1995).
- R. v. DPP ex parte Kebilene [2000] 2 A.C. 326.
- R. v. Oakes, [1986] 1 SCR 103.
- Salabiaku v. France (1988) 13 E.H.R.R. 379.
- Samuel Winship, In re, 25 L Ed (2d) 368: 397 US 358 (1970).
- Seema Silk & Sarees v. Directorate of Enforcement, (2008) 5 SCC 580.

- Sheikh Zahid Mukhtar v State of Maharashtra, 2016 SCC OnLine Bom 2600: (2017) 2 AIR Bom R 140.
- Shivaji Bobde v. State of Maharashtra, (1973) 2 SCC 793.
- State of Madras v. A. Vaidyanatha Iyer, AIR 1958 SC 61.
- Sunil Batra v. Delhi Administration (1978) 4 SCC 494.
- S v. Dlamini [(1999) 4 SA 623: (1999) 7 BCLR 771 (CC)].
- S. v. Zuma, (1995) 2 SACR 748.
- Taylor v. Kentucky, 436 US 478 (1978).
- Van der Meer v. The Queen (1988) 82 A.L.R. 10.
- Willie Slaney v. State of Madhya Pradesh, AIR 1956 SC 116.
- Woolmington v. Director of Public Prosecutions [1935] UKHL 1.
- Zahira Habibullah Sheikh (5) v. State of Gujarat, (2006) 3 SCC 374.

Statutes:

- Canadian Charter of Rights and Freedoms, 1982.
- European Convention on Human Rights.
- Indian Evidence Act, 1872.
- International Covenant on Civil and Political Rights.
- Narcotic Drugs and Psychotropic Substances Act, 1985.
- Protection of Children from Sexual Offences Act, 2012.
- The Constitution of India, 1950.
- The Constitution of South Africa, 1996.
- Unlawful Activities Prevention Act, 1967.

Giả định về vô tội và các điều khoản trách nhiệm ngược: Tình trạng tài phán hình sự và hiến pháp ở Ấn Độ

Shruti Bedi[#]

Tóm tắt

Bài viết này hướng đến phân tích tính hợp hiến đối với các điều khoản trách nhiệm ngược theo các đạo luật khác nhau ở Ấn Độ, khi nghĩa vụ được chuyển qua bị cáo phải chứng minh sự vô tội của mình, thay vì bên truy tố phải chứng minh có tội. Nó kết luận với quan điểm rằng nếu quyền được coi là vô tội được hiến pháp hóa tại Ấn Độ, tức là nếu nó được giải thích là một phần của Điều 21 của Hiến pháp Ấn Độ, thì bị cáo sẽ không bị tước quyền này trừ khi chỉ bởi một luật chính đáng, công bằng và hợp lý.

Từ khóa: Giả định vô tội, Điều khoản trách nhiệm ngược, Nghĩa vụ ngược, Hợp hiến, Hiến pháp hóa.

Đáng kể trong số những đóng góp to lớn của nước Anh cho nền văn minh thế giới là các vở kịch của William Shakespeare, bữa sáng đầy đủ, biên giới thảo mộc và giả định vô tội.¹

- John Mortimer

Giả định vô tội là một thành phần tiêu chuẩn của các quyền xét xử công bằng có trong các điều ước quốc tế về quyền con người, bao gồm Công ước quốc tế về

[#] Professor (Dr.) of Law, University Institute of Legal Studies, Panjab University, Chandigarh; Director, Centre for Constitution and Public Policy, UILS, PU; Faculty Chair, Alternate Dispute Resolution and Client Counselling Board, UILS, PU; Author of 2 books and co-editor of 4 books; TEDx speaker. The author can be reached at dr.shrutibedi@gmail.com. Her current area of research includes specific issues of rights under comparative constitutional law.

¹ Mark John Maguire, “The Presumption of Innocence and Amnesia in the UK” March 14, 2018, see online: <https://readersupportednews.org/pm-section/155-155/48961-the-presumption-of-innocence-and-amnesia-in-the-uk> [retrieved on July 2, 2020].

các quyền dân sự và chính trị² và Công ước châu Âu về quyền con người³. Giả định vô tội trong hệ thống thông luật thường được thể hiện bằng cụm từ vô tội cho đến khi được chứng minh là tội lỗi được đặt ra bởi luật sư người Anh Sir William Garrow. Bất kỳ văn bản nào về chủ đề này sẽ không đầy đủ nếu không dẫn chiếu đến phán quyết nổi tiếng và thường được trích dẫn của Tử tước Sankey tại Thượng Viện năm 1935 trong vụ *Woolmington v. DPP*⁴: “Xuyên qua mạng lưới của Luật Hình sự Anh, có một sợi chỉ vàng luôn luôn được thấy đó là nhiệm vụ của công tố chứng minh tội lỗi của tù nhân trước sự bảo vệ của sự tâm thần và trước bất kỳ ngoại lệ theo luật định nào. Nếu ở cuối và trong toàn bộ vụ án, có một sự nghi ngờ hợp lý, được tạo ra bởi bằng chứng được đưa ra bởi bên công tố hoặc tù nhân, thì bên công tố không được tiếp tục vụ án và tù nhân có quyền được tha bổng”. Vụ *Woolmington* thường được coi là một sự chứng thực vang dội của quy tắc giả định.

Giả định vô tội là thần được

Ei incumbit probation qui dicit, non qui negat là câu châm ngôn vô tội của người Latin, điều đó có nghĩa là gánh nặng chứng minh tội phạm bị cáo buộc là của người khẳng định chứ không phải người phủ nhận.⁵ Thần được của luật học hình sự này được gọi là chén thánh của luật sư bào chữa. Nguyên tắc suy đoán vô tội có nghĩa rộng hơn nhiều một quy tắc đơn giản về bằng chứng.⁶ Nó bao gồm trong phạm vi của mình tự do khỏi sự giam giữ tùy tiện. Đáng kể nhất, nó đóng vai trò kiểm tra sức mạnh vô hạn của Nhà nước nhằm sử dụng thành công các nguồn lực

² ICCPR, Article 14(2): Everyone charged with a criminal offence shall have the right to be presumed innocent until proved guilty according to law.

³ ECHR, Article 6(2): Everyone charged with a criminal offence shall have the right to be presumed innocent until proved guilty according to law. the words contained in ECHR are identical to Article 14(2) ICCPR. Although ECHR is not applicable to India, it however emphasises the significance of this rule of criminal jurisprudence.

⁴ *Woolmington v. Director of Public Prosecutions* [1935] UKHL 1.

⁵ Legal Maxims, *Law Times Journal*, (Sept. 29, 2019), see online: <http://lawtimesjournal.in/ei-incumbit-probatio-qui/> [retrieved on July 3, 2020].

⁶ L.H. Tribe, “An Ounce of Detention: Preventive Justice in the World of John Mitchell”, *Virginia L. R.* (1970) 56(3) 371 at page 404; M. Zander, “Bail: A Re-appraisal”, *Criminal L.R.* (1987) 67, 25 at page 26.

khổng lồ của mình để gây ra thiệt hại lớn hơn nhiều cho những người bị buộc tội không bị kết án so với những gì anh ta / cô ta có thể gây ra cho xã hội.⁷

Người ta thường có mối quan tâm sâu sắc đến việc không bị kiểm duyệt công khai và bị trừng phạt vì những tội ác mà họ không gây ra, hoặc đối với những người mà họ không thể chịu trách nhiệm. Một nhà nước tự do phải chịu các yêu sách và áp lực cạnh tranh. Mặc dù, một mặt, nó có trách nhiệm thiết lập một quy trình hình sự hiệu quả để trừng phạt và răn đe những hành vi sai trái để bảo vệ quyền công dân, mặt khác, nó phải đảm bảo rằng công dân của mình không bị kết án hoặc trừng phạt sai. Các quy tắc giả định của vô tội và bằng chứng là một phần của bộ máy quy phạm mà nhà nước tìm cách làm trung gian cho sự phân đôi này.⁸ Nhà nước không muốn kết án một bị cáo *bằng bất cứ giá nào* (nhấn mạnh của tôi). Chỉ khi một người có tội thì anh ta nên bị kết án, đó là những gì phục vụ lợi ích của công lý. Không phải vì lợi ích của công lý mà một người vô tội bị kết án cho đến khi tội lỗi của anh ta được chứng minh.⁹

Phần lớn các vụ xét xử hình sự được thực hiện theo cách mà tất cả những người tham gia coi là công bằng. Giả định có giá trị công cụ cực kỳ cao, nó giúp đảm bảo tính chính xác của các phán quyết, làm giảm khả năng kết án của những người vô tội, góp phần xây dựng niềm tin của công chúng vào hệ thống. Đáng kể không kém là giá trị quy phạm của nguyên tắc vì nó chỉ ra mối quan hệ phải tồn tại giữa cá nhân với tư cách nghi phạm / bị cáo và Nhà nước. Đó là một lời nhắc nhở nên đối xử với bị cáo giống như bất kỳ công dân khác càng nhiều càng tốt.¹⁰

⁷ A. Ashworth, "Four Threats to the Presumption of Innocence", *Int'l J. of Evidence and Proof* (2006) 10(4), 241 at page 261; Vrinda Bhandari, "Inconsistent and Unclear: The Supreme Court of India on Bail", *NUJS L.R.* (2013) 6, 549-558 at page 549.

⁸ Paul Roberts and Adrian Zuckerman, *Criminal Evidence* (Oxford University Press, 2004) at page 347.

⁹ Justice U.L. Bhat, *Lectures on The Indian Evidence Act* (Universal Law Publishing, 2015) at page 264.

¹⁰ Pamela R. Ferguson, "The Presumption of Innocence and its Role in the Criminal Process" *Criminal Law Forum* (2016) 27, 131 at page 149, see online: <https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/s10609-016-9281-8.pdf> [retrieved on July 3, 2020].

Giả định: Luật học Ấn Độ

Ở Ấn Độ, giả định vô tội là một quyền của con người¹¹, nhưng chưa được quy định một cách cụ thể như địa vị của một quyền cơ bản¹². Tuy nhiên, ở Ấn Độ, do sự can thiệp theo luật định, nguyên tắc nói trên tạo thành cơ sở của án lệ hình sự. Đối với mục đích đã nói ở trên, bản chất của hành vi phạm tội, mức độ nghiêm trọng cũng có thể được xem xét.¹³ Giả định vô tội và quyền được xét xử công bằng là hai biện pháp bảo vệ song hành dành cho bị cáo theo hệ thống tư pháp hình sự Ấn Độ.¹⁴ Trách nhiệm chứng minh mọi thứ thiết yếu đối với việc thiết lập cáo buộc chống lại bị cáo thuộc về bên truy tố như tòa án nhấn mạnh trong vụ *D. Rama Subba Reddy v. P.V.S. Rama Das*.¹⁵ Tòa án tuyên bố, “Đây là học thuyết cơ bản của luật hình sự liên quan đến trách nhiệm chứng minh, rằng công tố phải thiết lập tất cả các cấu thành của tội phạm mà bị cáo bị buộc tội, bởi bằng chứng độc lập để kết tội bị cáo, bất kể thực tế là bị cáo có thể đưa ra bằng chứng về việc vụ án của mình thuộc bất kỳ trường hợp ngoại lệ nào hay không. Bản chất và mức độ của trách nhiệm chứng minh thuộc về bên truy tố để chứng minh tội phạm của bị cáo là tuyệt đối...”¹⁶

Trong vụ *K.M. Nanavati v. Bang Maharashtra*¹⁷ đã được quan sát, “Tại Ấn Độ như ở nước Anh, có một sự suy đoán vô tội có lợi cho bị cáo là một quy tắc chung, và đó là nhiệm vụ của công tố để chứng minh tội của bị cáo”.¹⁸ Tòa án trong khi nhấn mạnh đến thuộc tính của nguyên tắc này trong vụ *Dahyabhai Chhaganbhai Thakkar v. Bang Gujarat*¹⁹ đã nêu quan điểm, “đây là một nguyên tắc cơ bản của án lệ hình sự, rằng một bị cáo được coi là vô tội, vì vậy, nghĩa vụ thuộc về bên công tố chứng minh tội của bị cáo là vượt quá sự nghi ngờ hợp lý”.²⁰ Tòa án Tối cao trong vụ *Babu v. Kerala*²¹, nhắc lại nguyên tắc chung rằng mọi bị cáo đều được coi là vô tội trừ khi tội phạm được chứng minh và giả định vô tội là một

¹¹ See *Narendra Singh v. State of M.P.* (2004) 10 SCC 699; 2004 SCC (Cri) 1893; *Ranjitsing Brahmajeetsing Sharma v. State of Maharashtra* (2005) 5 SCC 294; 2005 SCC (Cri) 1057 and *Rajesh Ranjan Yadav v. CBI* (2007) 1 SCC 70; (2007) 1 SCC (Cri) 254.

¹² *Noor Aga v. State of Punjab* (2008) 16 SCC 417.

¹³ *Krishna Janardhan Bhat case* (2008) 4 SCC 54; (2008) 2 SCC (Cri) 166; (2008) 1 Scale 421, SCC at pages 65-66, paras 43-44.

¹⁴ Gokulesh Sharma & Hemant Kumar Pandey, *A Manual on Indian Evidence Act* (Thomson Reuters, 2015) at page 163.

¹⁵ *D. Rama Subba Reddy v. P.V.S. Rama Das* 1970 Cr.L.J. 83.

¹⁶ *Ibid.*

¹⁷ *K.M. Nanavati v. State of Maharashtra* AIR 1962 SC 605

¹⁸ *Ibid.*

¹⁹ *Dahyabhai Chhaganbhai Thakkar v. State of Gujarat* AIR 1964 SC 1563.

²⁰ *Ibid.*

²¹ *Babu v. State of Kerala* (2010) 9 SCC 189; (2010) 3 SCC (Cri) 1179; SCC at page 201, para 27.

quyền của con người. Tuy nhiên, tòa án nhấn mạnh một số trường hợp ngoại lệ theo luật định nhất định, “Vì mục đích này, bản chất của hành vi phạm tội, mức độ nghiêm trọng và nguy hiểm của nó phải được xem xét. Các tòa án phải cảnh giác để thấy rằng chỉ áp dụng giả định, điều tương tự có thể không dẫn đến bất kỳ sự bất công hoặc kết án sai lầm nào”.²²

Mặc dù vô tội hình sự không được đề cập rõ ràng trong Hiến pháp Ấn Độ, tuy nhiên Điều 20 (3) quy định rằng không ai bị cáo buộc một tội có thể bị buộc phải là nhân chứng chống lại chính họ. Đây là quyền không tự buộc tội, bảo vệ bị cáo khỏi bị buộc phải làm chứng chống lại chính mình, điều này sẽ đặt gánh nặng chứng minh sự vô tội của mình lên bị cáo, thay vì bên truy tố chứng minh tội của người đó. Phần 101²³ và 102²⁴ của Luật chứng cứ Ấn Độ, năm 1872 quy định rằng trách nhiệm chứng minh thuộc về bên truy tố để thiết lập tội trạng của bị cáo.

Quy tắc suy đoán vô tội cũng làm phát sinh nhiều quyền hiến định và luật định khác nhau dành cho bị cáo theo Hiến pháp Ấn Độ, như quyền không bị bắt ngoại trừ theo luật định, quyền được đưa ra trước Thẩm phán trong vòng 24 giờ sau khi bị bắt, quyền được thông báo về các căn cứ bị bắt giữ, quyền được đại diện bởi một luật sư, v.v.²⁵

Giả định vô tội thường đề cao quyền của bị cáo không bị kết án sai so với lợi ích rộng rãi hơn của cộng đồng trong việc thực thi pháp luật. “Sự bất công cùng cực”²⁶ của một kết tội sai lầm được coi là lớn hơn nhiều so với tác hại của một sự tha bổng sai lầm. Đặt tiêu chuẩn hình sự về bằng chứng ở mức cao sẽ giảm nguy cơ bị kết án nhầm, nhưng nó làm tăng nguy cơ tha bổng sai lầm và tạo ra tỷ lệ lỗi chung dự kiến cao hơn.²⁷

Hiến pháp hóa giả định vô tội

²² *Binoy Kumar Mishra v. State of Jharkhand*, (2017) 13 SCC 636 at page 643: (2017) 4 SCC (Cri) 725.

²³ Indian Evidence Act, 1872, Section 101 - Whoever desires any court to give judgment as to any legal right or liability dependent on the existence of facts which he asserts, must prove that those facts exist.

²⁴ Indian Evidence Act, 1872, Section 102 - The burden of proof in a suit or proceeding lies on that person who would fail if no evidence at all were given on either side.

²⁵ A. S. Anand, “Shri P. Babulu Reddy Foundation Lecture: Victims of Crime – The Unseen Side” (1998) 1 SCC J-3.

²⁶ *Van der Meer v. The Queen* (1988) 82 A.L.R. 10, 31, *per* Deane J.

²⁷ David Hamer, “Probabilistic Standards of Proof, Their Complements, and the Errors that are Expected to Flow from Them”, *U.N.E.L.J.* (2004) 1, 71 at pages 87-95.

Hiến pháp hóa các nguyên tắc chung của luật hình sự, và đặc biệt là suy đoán vô tội đang được thực hiện trong nhiều nền tư pháp trên thế giới.²⁸ Canada và Nam Phi đã trao địa vị hiến định cho suy đoán vô tội. Đây là một quyền cơ bản theo Hiến chương về Quyền và Tự do của Canada²⁹ và Hiến pháp Nam Phi³⁰. Theo đó các điều khoản trách nhiệm ngược đã được tuyên bố một cách cụ thể là vi hiến vì phủ nhận sự suy đoán vô tội. Trong vụ án nổi tiếng *R v. Oakes*³¹, Thẩm phán Dickson đã nêu quan điểm, “Giả định vô tội bảo vệ quyền tự do cơ bản và phẩm giá con người của bất kỳ ai và nếu một bị cáo chịu nghĩa vụ chối bỏ sự cân bằng của xác suất là một yếu tố thiết yếu của một hành vi phạm tội, có thể kết án anh ta bất chấp sự tồn tại của một nghi ngờ hợp lý”. Tại Nam Phi, vụ án *S v. Bhulwana*³² đã đi theo một con đường tương tự.

Ở Hoa Kỳ, không có sự bảo đảm rõ ràng và cụ thể nào về sự suy đoán vô tội. Tuy nhiên, các tòa án trong vụ *Samuel Winship, In re*³³ và *Garrell S. Mullaney v. Stillman E. Wilbur*³⁴, đã mở rộng điều khoản tố tụng đúng đắn trong các Tu chính án thứ 5 và 14 để hiến pháp hóa sự giả định vô tội. Ở Mỹ, mức độ bảo vệ hiến

²⁸ Gautam Narasimhan, “Revisiting S. 105 of the India Evidence Act, 1872”, *Stu. Adv.* 10, 52-57 at page 55. See generally Richard Mahoney, “The Presumption of Innocence: A New Era”, *Can. Bar Rev.* (1988) 67(1), 1-56.

²⁹ Canadian Charter of Rights and Freedoms, 1982, Art. 11(d).

³⁰ The Constitution of South Africa, 1996, Section 35(3)(h).

³¹ *R. v. Oakes*, [1986] 1 SCR 103. See Sebastien Lafrance, “The Presumption of Innocence in Canada: A Comparative Perspective with Vietnam” (*Upcoming on July 24, 2020, The Online Experts Workshop on ‘Presumption of Innocence’* jointly organised by Asia Law Centre, University of Melbourne and School of law, Vietnam National University).

³² *S v. Bhulwana* 4 BCLR 401 (1995). Here the courts interpreted Ss. 25(2), (3)(c), (3)(d) and 33(1) of the Constitution to pronounce on the unconstitutionality of reverse onus clauses. Also see *S. v. Zuma*, (1995) 2 SACR 748.

³³ *Samuel Winship, In re*, 25 L Ed (2d) 368: 397 US 358 (1970). Here the U.S. Supreme Court held: “The requirement of proof beyond a reasonable doubt has this vital role in our criminal procedure for cogent reasons. The accused during a criminal prosecution has at stake interests of immense importance, both because of the possibility that he may lose his liberty upon conviction and because of the certainty that he would be stigmatized by the conviction. Accordingly, a society that values the good name and freedom of every individual should not condemn a man for commission of a crime when there is reasonable doubt about his guilt.” Accordingly, the decision read the standard of proof beyond reasonable doubt into the due process clause, thereby impliedly reading the presumption of innocence into the clause as well); Also see *Coffin v. United States*, 156 US 432 (1895) (established the presumption of innocence in criminal trials); *Taylor v. Kentucky*, 436 US 478 (1978) (which discusses the relationship between the burden of proof and the presumption of innocence); see generally Shima Baradaran, “Restoring the Presumption of Innocence”, *Ohio St. L.J.* (2011) 72(4) 723.

³⁴ *Garrell S. Mullaney v. Stillman E. Wilbur*, 44 LEd (2d) 508: 95 SCt 1881 (1975): 421 US 684.

pháp cao đã được tuân theo nguyên tắc thông qua việc áp dụng nghiêm ngặt của kiểm tra sự liên kết hợp lý trong việc xác định tính hợp lệ của các điều khoản trách nhiệm ngược.³⁵ Giả định vô tội do đó đã được coi là bao gồm trong điều khoản quy trình đúng. Ở Ấn Độ, Tòa án tối cao trong vụ *Maneka Gandhi v. Liên bang Ấn Độ*³⁶ cho rằng “thủ tục được thành lập bởi luật pháp” theo Điều 21 để tước đoạt quyền sống và quyền tự do cá nhân phải “hợp lý, đúng đắn và công bằng”.³⁷ Trong vụ *Sunil Batra v. Cơ quan hành chính Delhi*³⁸, Krishna Iyer J. cho rằng sau lập luận vụ *Maneka*, điều khoản về thủ tục tố tụng cũng như Điều 14 phải được coi là bao hàm bởi Điều 21. Do đó, nếu Điều 21 kết hợp điều khoản quy trình đúng, thì quyền được coi là vô tội cho đến khi được chứng minh phạm tội vượt quá sự nghi ngờ hợp lý nên được coi là một quyền cơ bản.³⁹ Tuy nhiên, các tòa án ở Ấn Độ vẫn chưa cho nó vị thế của một quyền cơ bản theo Hiến pháp.⁴⁰

Điều khoản trách nhiệm ngược: Điều gì sẽ trở thành vô tội?

Delphidius (Công tố viên): *Ôi, Caesar lừng lẫy! Nếu nó đủ để chối bỏ, những gì sau đây sẽ trở thành tội lỗi!*

Julian: *Nếu nó là đủ để buộc tội, điều gì sẽ trở thành vô tội?*⁴¹

³⁵ *Leary v. United States*, 395 US 6, 36 (1969) (Harlan, J. held: “A criminal statutory presumption must be regarded as “irrational” or “arbitrary”, and hence unconstitutional, unless it can at least be said with substantial assurance that the presumed fact is more likely than not to flow from the proved fact on which it is made to depend.”); *County Court of Ulster Country, New York v. Allen*, 442 US 140, 167 (1979) (Stephens J. held that for a mandatory presumption, i.e., a presumption that shifts the persuasive burden to the accused, the basic fact must be sufficiently established to prove the presumed fact beyond reasonable doubt. Such a presumption would be valid and can be considered by the jury. In his words: “Since the prosecution bears the burden of establishing guilt, it may not rest its case entirely on a presumption unless the fact proved is sufficient to support the inference of guilt beyond a reasonable doubt.”); see generally Leo H. Whinery, “Presumptions and their Effect”, *Okla L. Rev.* (2001) 54, 553-571.

³⁶ *Maneka Gandhi v. Union of India* (1978) 1 SCC 248.

³⁷ Also see *Bachan Singh v. State of Punjab*, (1980) 2 SCC 684, where Sarkaria, J., inspired by the *Maneka* thesis, declared that Art. 21 means that “no person shall be deprived of life or personal liberty except according to just, fair and reasonable procedure established by valid law”.

³⁸ *Sunil Batra v. Delhi Administration* (1978) 4 SCC 494.

³⁹ Rahul Singh, “Reverse Onus Clauses: A Comparative Law Perspective”, *Stud. Adv.* (2001) 13, 148-172 at page 171.

⁴⁰ *Noor Aga*, *supra* note 12.

⁴¹ As cited in *Coffin v. United States*, *supra* note 32 at page 454.

Cuộc trao đổi này minh họa hai khả năng cực đoan trong quá trình đưa một bị cáo ra trước công lý. Công tố viên quan tâm đến việc kết án các bị cáo, trong khi bị cáo coi mình là nạn nhân của quá trình và do đó cảm thấy có quyền đối với các biện pháp bảo vệ vốn có trong bất kỳ thủ tục xét xử nào. Việc bạn đang ở bên nào quyết định quan điểm của bạn. Câu hỏi cần xác định là: ai có gánh nặng chứng minh? Tức là ai chỉ đơn thuần là cáo buộc, và ai phủ nhận hoặc khẳng định bằng cách bổ sung bằng chứng?⁴² Các nguyên tắc cơ bản đặt ra gánh nặng của chứng minh thuộc về bên truy tố. Tuy nhiên, điều khoản trách nhiệm đảo ngược lại chuyển gánh nặng cho bị cáo. Đảo ngược trách nhiệm trong một phiên tòa hình sự có nghĩa là thay vì bên truy tố chứng minh tội phạm, bị cáo phải chứng minh mình vô tội. Mặc dù sự suy đoán vô tội được thiết lập tốt theo luật hình sự Ấn Độ⁴³, tuy nhiên, vẫn tồn tại ngoại lệ cho quy tắc này.

Với địa vị quan trọng của suy đoán vô tội, thật khó để dự tính bất kỳ ngoại lệ nào đối với quy tắc “sợi chỉ vàng”⁴⁴. Điều khoản trách nhiệm đảo ngược hoặc gánh nặng đảo ngược, tuy nhiên tạo thành một ngoại lệ duy nhất, thay thế giả định vô tội bằng giả định có tội. “Vô tội cho đến khi được chứng minh là có tội”, được thay thế bằng “có tội cho đến khi được chứng minh là vô tội” khi bị cáo được coi là kẻ phạm tội cần phải thiết lập sự vô tội của mình. Gánh nặng đảo ngược dẫn đến sự pha loãng gánh nặng pháp lý, trong đó công tố viên chỉ cần phải chứng minh một ngưỡng tối thiểu (hành động cơ bản), đó là *actus reus*.⁴⁵

Về việc đưa ra một lượng bằng chứng tối thiểu, bị cáo bị suy đoán là có thể phạm tội và do đó anh ta được trao trách nhiệm thiết lập sự vắng mặt *mens rea*.⁴⁶ Việc không thực hiện được nghĩa vụ thuyết phục ngược như vậy sẽ dẫn đến sự kết án bị cáo.⁴⁷ Điều này có nghĩa là trong khi có một nghĩa vụ bằng chứng ngược lại, bị cáo chỉ được yêu cầu đưa ra một nghi ngờ hợp lý về tội lỗi của mình và nghĩa vụ tiếp tục ở bên truy tố, trong một nghĩa vụ thuyết phục ngược, vai trò của công tố viên kết thúc bằng việc chuyển nghĩa vụ cho bị cáo.⁴⁸ Bài viết này nỗ lực phân tích tính hợp lệ theo hiến pháp của các điều khoản trách nhiệm đảo ngược theo các

⁴² Rahul Singh *supra* note 39 at page 148.

⁴³ S.V. Joga Rao. *Current Issues in Criminal Justice and Medical Law: A Critical Focus* (New Delhi: Eastern Law House, 1999) at pages 69-70; *P.N. Krishna Lal v. State of Kerala*, AIR 1995 SC 1325 (per Ramaswamy, J.).

⁴⁴ *Woolmington case supra* note 4.

⁴⁵ Byron M. Sheldrick, “Shifting Burdens and Required Inferences: The Constitutionality of Reverse Onus Clauses”, *Univ. Toronto Fac. L. Rev.* (1986) 44(2) 179-208 at pages 181-182.

⁴⁶ Victor Tadros & Stephen Tierney, “The Presumption of Innocence and the Human Rights Act”, *Mod. L. Rev.* (2004) 67 (3) 402-434 at page 418.

⁴⁷ See generally *State of Madras v. A. Vaidyanatha Iyer*, AIR 1958 SC 61 (discussing the concept of mandatory presumptions creating reverse burdens).

⁴⁸ Sheldrick, *supra* note 45.

đạo luật khác nhau ở Ấn Độ, khi nghĩa vụ được chuyển sang bị cáo để chứng minh sự vô tội của mình thay vì việc bên truy tố chứng minh tội phạm.

Tuyên truyền cho các điều khoản trách nhiệm đảo ngược

Xã hội có một mong muốn tự nhiên nhìn thấy kẻ phạm tội bị trừng phạt. Nó châm ngòi cho sự khao khát công lý và mang lại sự giải thoát cho cảm giác đồng cảm với nạn nhân của tội ác. Tuy nhiên, điều này có thể dẫn đến sự xuất hiện của một xu hướng cản trở được hợp pháp hóa trên cơ sở tỷ lệ kết án ngày càng thấp là một mối đe dọa cho pháp luật và trật tự. Dấu hiệu sớm nhất về xu hướng của điều khoản trách nhiệm đảo ngược được tìm thấy liên quan đến các vi phạm kinh tế xã hội khi mà lợi ích cần được bảo vệ không phải là một cá nhân mà là của xã hội có lợi ích bảo vệ sức khỏe, tài sản và kinh tế. Một lĩnh vực pháp luật khác có các điều khoản nghiêm ngặt về trách nhiệm ngược là những điều khoản liên quan đến các yếu tố chống lại quốc gia.⁴⁹ Các luật liên quan đến ma túy và các chất hướng thần và luật chống khủng bố được biện minh dựa trên độ ưu tiên cần thiết của an ninh quốc gia thay vì tự do cá nhân.

Có tồn tại một xu hướng lập pháp để ban hành các điều khoản trách nhiệm đảo ngược với lý do an ninh quốc gia. Một số điều khoản theo luật định sử dụng các điều khoản trách nhiệm ngược ở Ấn Độ là Luật Thực phẩm, 1954, Mục 10 (7-B); Luật hàng hóa thiết yếu, 1955, Mục 10C; Luật Hải quan, 1962, Phần 123, 138A và 139; Luật quản lý ngoại hối, 1999, Mục 39; Luật về ma túy và các chất hướng thần (NDPS), 1985, Phần 35, 54 và 66; Luật thuế tài sản, 1957, Mục 35-O; và Luật Phòng chống Tham nhũng, 1988, Phần 20.⁵⁰

Ở Ấn Độ, các điều khoản về trách nhiệm đảo ngược không chỉ giới hạn trong các điều luật đặc biệt mà còn tồn tại theo các đạo luật chung, ví dụ: Bộ luật Hình sự Ấn Độ, Luật chứng cứ theo mục 113A và 113B. Hơn nữa các tòa án trong các vụ án liên quan đến một kịch bản thực tế, ví dụ: khi người chồng bị buộc tội giết vợ khi họ ở cùng phòng, gánh nặng chuyển cho bị cáo. Hành động cân bằng giữa thực thi pháp luật và bảo vệ công dân khỏi sự bất công là bấp bênh.

Luật pháp Ấn Độ không quy định cụ thể về gánh nặng chứng minh tội của bị cáo thuộc về bên truy tố. Mục 101, Luật chứng cứ, năm 1872 không phân biệt giữa bên công tố và biện hộ vì nó chỉ đơn giản nói rằng gánh nặng chứng minh thuộc về người muốn thiết lập sự tồn tại của nó. Tuy nhiên, các tòa án đã nhấn mạnh bản chất cơ bản của giả định này trong nhiều vụ việc.⁵¹ Mặc dù giả định này đã

⁴⁹ Rahul Singh *supra* note 39 at page 149.

⁵⁰ Ibid.

⁵¹ *Willie Slaney v. State of Madhya Pradesh*, AIR 1956 SC 116; *M.G. Agarwal v. State of Maharashtra*, AIR 1963 SC 200; *Kali Ram v. State of Himachal Pradesh*, (1973) 2 SCC 808; *Himachal Pradesh Administration v. Om Prakash*, (1972) 1 SCC 249; *Shivaji*

bị né bởi cơ quan lập pháp bằng việc ban hành luật với các điều khoản trách nhiệm ngược.⁵²

Phần 5, Luật chống khủng bố và hoạt động gây rối (TADA), 1987, một đạo luật chống khủng bố bị bãi bỏ đã tạo ra tội “chiếm hữu trái phép” đối với các vũ khí và đạn dược “trong một khu vực xác định” bởi một bị cáo. Sự chiếm hữu này tạo ra một giả định về tội lỗi, chỉ có thể bị bác bỏ nếu bị cáo chứng minh sự không tồn tại của một thực thể cần thiết để cấu thành bất kỳ thành phần nào của hành vi phạm tội. Trong khi giải thích điều khoản này, Tòa án Tối cao trong vụ *Kartar Singh v. Liên bang Ấn Độ*⁵³ đã thu hút sự chú ý đến những ảnh hưởng nghiêm trọng mà giả định này có đối với quyền tự do cá nhân.

Luật pháp Ấn Độ chỉ quy định hai trường hợp ngoại lệ cho giả định vô tội: (i) khi nó được quy định rõ ràng trong một đạo luật⁵⁴ và (ii) khi bị cáo muốn kháng cáo chống lại bản án kết tội của tòa án cấp dưới, anh ta không được hưởng một giả định vô tội trong phiên tòa phúc thẩm.⁵⁵ Bài viết này đề cập đến tính hợp hiến của các điều khoản trách nhiệm ngược theo đạo luật Ấn Độ.

Biện minh cho trách nhiệm đảo ngược

Biện minh cho trách nhiệm đảo ngược có thể là một nhiệm vụ khó khăn nhưng hết lần này đến lần khác chúng được xác nhận dựa trên chính sách chung. Trong số các lý do ủng hộ cho các trách nhiệm như vậy là các lập luận về lợi ích công cộng bên cạnh mức độ xấu xa đáng cần dập tắt. Đó là lý do của những lập luận như vậy của lợi ích công cộng và công lý nhanh chóng mà suy đoán vô tội đứng xuống thứ yếu.

Báo cáo lần thứ 47 của Ủy ban Luật pháp Ấn Độ, năm 1972, cho thấy rằng vì các hành vi phạm tội liên quan đến ma túy, tham nhũng, ngoại tình và khủng bố đe

Bobde v. State of Maharashtra, (1973) 2 SCC 793; *Kashi Nath Ray v. State of Bihar*, (1996) 4 SCC 539.

⁵² Even *Woolmington* recognises that a statute can derogate from the principle of presumption of innocence.

⁵³ *Kartar Singh v. Union of India* 1994 SCC (Cri) 899. The court stated, “Mere possession of (unauthorised) arms and ammunition specified in the section has been made a substantive offence. It is much more serious in nature and graver in impact as it results in [the] prosecution of a man irrespective of his association or connection with terrorist activity...the harshness of the provisions is apparent as all those provisions of the Act for prosecuting a person including forfeiture of property, denial of bail, etc. are applicable to a person accused of possessing any arms and ammunition as one who is charged for an offence under section 3 and 4 of the Act. It is no doubt true that no one has justification to have such arms and ammunitions...but unjustified possession does not make a person a terrorist or disruptionist.”

⁵⁴ See for example s. 35 of the NDPS Act, 1985. See also *Willie Slaney*, *supra* note 51.

⁵⁵ *Lai Mandi v. State of West Bengal*, (1995) 3 SCC 603; *Dharam Pal v. State of Uttar Pradesh*, (1975) 2 SCC 596.

dọa đến “sức khỏe hoặc phúc lợi vật chất của cộng đồng như một tổng thể”, nỗ lực đặc biệt để thực thi là cần thiết.⁵⁶ Ngoài ra, thương tích cho xã hội còn lớn hơn nhiều trong các hành vi phạm tội đối với phúc lợi công cộng.⁵⁷ Do đó, người ta cảm thấy rằng việc tuân thủ các tiêu chuẩn chứng minh truyền thống sẽ cản trở nỗ lực của Nhà nước để giải quyết và điều chỉnh hiệu quả sự gia tăng các tội phạm đó.⁵⁸

Hơn nữa, cơ quan công tố gặp một khó khăn thực tế trong việc thu thập bằng chứng và bổ sung bằng chứng về những vấn đề nằm trong kiến thức độc quyền của bị cáo.⁵⁹ Trách nhiệm đảo ngược cũng là sự biện minh về mặt kinh tế tư pháp và sự thuận tiện trong quản trị, khi chúng tạo điều kiện cho việc xét xử ngắn hơn, dễ dàng hơn và không tốn kém, dẫn đến bảo tồn nguồn lực, thời gian và năng lượng.⁶⁰ Cuối cùng, các điều khoản như vậy dẫn đến tỷ lệ kết án cao hơn bổ sung cho mục đích răn đe.⁶¹

Trách nhiệm đảo ngược được biện minh là phục vụ các mục tiêu tương tự như giả định vô tội khi hoạt động thông thường vì cả hai đều nhằm đạt được “sự cân bằng công bằng giữa lợi ích chung của cộng đồng và quyền cá nhân của cá nhân”.⁶² Một sự cân bằng được tìm kiếm giữa quyền của bị cáo không bị kết án sai và lợi ích rộng lớn hơn của cộng đồng trong việc thực thi pháp luật. Giả định vô tội thường đặt nặng hơn nhiều trong số các quyền của bị cáo. Trách nhiệm đảo ngược ủng hộ thực thi pháp luật. Sự thay đổi này tuy nhiên cần phải được phân loại hợp lý. Trong việc nổi bật lại sự cân bằng “tỷ lệ tương xứng” phải được duy trì.⁶³

Trách nhiệm đảo ngược: Tình trạng hiến pháp

⁵⁶ Law Commission on India, “47th Report – The Trial and Punishment of Social and Economic Offences” (1972) at pages 2, 4 (highlighting, *inter alia*, that avaricious or rapacious motive of the criminal, non-emotional background of the crime, fraud as the mode of operation, etc.).

⁵⁷ *Id.* at page 3.

⁵⁸ *Id.* at pages 44-47.

⁵⁹ Paul Roberts, “Taking the Burden of Proof Seriously”, *Criminal L. Rev.* (1985) 783 at page 785.

⁶⁰ Sheldrick, *supra* note 45 at page 204; Solomon E. Salako, “Strict Criminal Liability: A Violation of the Convention?”, *J. of Criminal Law* (2006) 70, 531 at page 533 (Although the paper discusses this idea in the context of strict criminal liability in regulatory offences, it can be extrapolated to the socio-economic offences in India for which reverse onuses have been introduced), at page 535; David Hamer, “The Presumption of Innocence and Reverse Burdens: A Balancing Act”, *Cambridge L.J.* (2007) 66(1), 142 at pages 143 & 158.

⁶¹ Sheldrick, *Id.*

⁶² *Brown v. Stott* [2003] 1 A.C. 681 at page 704, per Lord Bingham. Also see *R. v. DPP ex parte Kebilene* [2000] 2 A.C. 326 at page 384, per Lord Hope.

⁶³ *Janosevic v. Sweden* (2004) 38 E.H.R.R. 473; Also see *Salabiaku v. France* (1988) 13 E.H.R.R. 379.

Tính hợp hiến của các điều khoản đặt gánh nặng chứng minh lên bị cáo phải được kiểm tra trong mối quan hệ với trách nhiệm Nhà nước bảo vệ công dân vô tội. Các tòa án có trách nhiệm đánh giá tầm quan trọng của quyền bị giới hạn trong xã hội chúng ta phải được cân nhắc với mục đích của giới hạn.⁶⁴ Mục đích của giới hạn là lý do cho luật pháp hoặc hành vi giới hạn quyền.⁶⁵

Tòa án tối cao trong vụ *Noor Aga v. Bang Punjab*⁶⁶ cho rằng giả định vô tội là quyền của con người được quy định theo Điều 14 (2) của Công ước quốc tế về các quyền dân sự và chính trị và không thể được đánh đồng với quyền và tự do cơ bản theo Điều 21 của Hiến pháp Ấn Độ. Liên quan đến mức độ, nó sẽ không phản đối các điều khoản theo luật định khác (tất nhiên, phải được đọc dưới ánh sáng của các bảo đảm hiến pháp như được đưa ra trong Điều 20 và 21 của Hiến pháp Ấn Độ).⁶⁷

Trách nhiệm thuyết phục đảo ngược là một thay đổi đáng kể từ hoạt động bình thường của sự suy đoán vô tội. Yêu cầu bị cáo chứng minh sự vô tội của mình cân bằng với xác suất làm tăng nguy cơ kết án nhầm. Nhưng gánh nặng ngược lại làm giảm đáng kể nguy cơ tha bổng sai lầm và cải thiện đáng kể về độ chính xác dự kiến nói chung.⁶⁸ Thực thi pháp luật sẽ được tạo điều kiện, nhưng bị cáo vô tội được cung cấp ít bảo vệ hơn. Để tương thích với giả định vô tội, sự thay đổi cơ bản trong cân bằng này phải được chứng minh. Một mặt, việc giảm bớt quyền của bị cáo có thể được biện minh nếu một kết án sai lầm sẽ cấu thành ít bất công hơn bình thường. Mặt khác, sự quan tâm của cộng đồng đối với việc thực thi pháp luật có thể được coi trọng hơn nếu hành vi bị nghiêm cấm là một mối đe dọa đặc biệt nghiêm trọng.⁶⁹

Theo chế độ pháp lý Ấn Độ, có một số đạo luật mâu thuẫn với quy tắc giả định và đưa ra nghĩa vụ chứng minh ngược, như đã thảo luận trước đây. Vì nó nằm ngoài phạm vi của bài viết này để thảo luận về mọi điều khoản một cách chi tiết, chỉ có một vài điều nổi bật đã được thảo luận. Mục 35 của Luật NDPS, 1985 tạo ra một trạng thái tinh thần phạm tội có thể bị bác bỏ bởi bị cáo bằng cách bổ sung bằng chứng đáng tin cậy. Mục 54 của Luật cũng chuyển nghĩa vụ cho bị cáo để chối bỏ việc sở hữu ma túy đá. Phần 43E của Luật Ngăn chặn các Hoạt động Bất hợp pháp (UAPA), 1967 được đưa vào năm 2008 và Phần 24 của Luật Phòng chống Rửa tiền sửa đổi, 2002 cũng là những ví dụ về các điều khoản ngược được

⁶⁴ *Noor Aga*, *supra* note 12 at page 442.

⁶⁵ See *S v. Dlamini* [(1999) 4 SA 623: (1999) 7 BCLR 771 (CC)].

⁶⁶ *Noor Aga*, *supra* note 12.

⁶⁷ *Id.* at page 441.

⁶⁸ Hamer, *supra* note 60; D. Kaye, “Naked Statistical Evidence”, *Yale L. J.* (1980) 89, 601.

⁶⁹ Hamer, *Id.* at page 149.

ban hành bởi Nghị viện khi sửa chữa nhanh chóng để đạt được hai mục tiêu song đôi là răn đe tội phạm đe dọa và tăng tỷ lệ kết án.⁷⁰

Mục 29 của Luật Bảo vệ Trẻ em khỏi Tội phạm Tình dục (POCSO), 2012, cho phép Tòa án Đặc biệt, đưa ra một giả định về việc thực hiện hành vi phạm tội theo Mục 3, 5, 7 và 9 trừ khi được chứng minh ngược lại. Mục 30 của Luật (POCSO) quy định về một giả định khác về trạng thái tinh thần phạm tội, nhưng bị cáo có thể tự bào chữa bằng cách chứng minh sự vắng mặt của trạng thái tinh thần đó. Nó khác biệt đáng kể so với các điều khoản trách nhiệm ngược chi hoạt động trong việc truy tố xác lập các yếu tố cơ bản nhất định của hành vi phạm tội, như Mục 35 của Luật NDPS, 1985.

Tòa án tối cao trong vụ *Noor Aga v. Bang Punjab*⁷¹ trong khi giải quyết các phân 35 và 54 của Đạo luật NDPS, năm 1985 cho rằng các điều khoản trách nhiệm ngược không phải là không đúng với Hiến pháp. Tòa án cho rằng gánh nặng đảo ngược là hợp hiến khi được biện minh dựa trên cả những cân nhắc chính sách và mối quan tâm kiểm soát xã hội. Trong khi suy đoán vô tội được công nhận là một yếu tố của tự do cá nhân, Sinha J. cho rằng tự do cá nhân phải đặt dưới lợi ích xã hội để đảm bảo an ninh của Nhà nước. Ông cho rằng cần phải kiểm tra tính hợp hiến của một điều khoản trong hình luật trong quan hệ với trách nhiệm của Nhà nước bảo vệ công dân vô tội và do đó, các quyền của bị cáo và lợi ích xã hội cần phải được cân bằng. Tuy nhiên, tòa án trong trường hợp này đã biện minh cho sự thay đổi gánh nặng pháp lý trên cơ sở rằng sự thay đổi đó không phải là tự động và chỉ xảy ra khi công tố đã đạt đến ngưỡng hành vi cấu thành tội phạm và các sự kiện cơ bản theo thủ tục quy định.⁷² Tòa án tuyên bố rõ ràng:

“Một nghĩa vụ ban đầu tồn tại ở bên truy tố và chỉ khi nó hài lòng, thì gánh nặng pháp lý mới chuyển đổi. Ngay cả khi đó, tiêu chuẩn về bằng chứng cần thiết cho bị cáo để chứng minh sự vô tội của mình không cao bằng tiêu chuẩn đối với bên truy tố. Trong khi đó, tiêu chuẩn của bằng chứng cần thiết để chứng minh tội của bị cáo bởi bên truy tố là “vượt quá mọi nghi ngờ hợp lý”, nhưng đó là “sự ưu tiên của xác suất” đối với bị cáo. Nếu bên công tố không chứng minh được các sự kiện nền tảng để thu hút sự nghiêm ngặt của Phần 35 của Luật, thì hành vi cấu thành tội phạm mà bị cáo bị buộc tội không thể được thiết lập.”⁷³

Điều 21 và trách nhiệm đảo ngược

⁷⁰ Nirmalya Chaudhuri, “Dilution of the Presumption of Innocence Principle in India” *Oxford Human Rights Hub* Feb. 15, 2020, see online: <http://ohrh.law.ox.ac.uk/dilution-of-the-presumption-of-innocence-principle-in-india/> [retrieved on July 7, 2020].

⁷¹ *Noor Aga*, *supra* note 12.

⁷² Also see *Seema Silk & Sarees v. Directorate of Enforcement*, (2008) 5 SCC 580.

⁷³ *Noor Aga* *supra* note 12 at page 450.

Tòa án Tối cao đã nhiều lần cho rằng “thủ tục được thiết lập bởi luật pháp” theo Điều 21 của Hiến pháp Ấn Độ phải công bằng, bình đẳng và hợp lý.⁷⁴ Điều này cũng bao gồm quyền được xét xử công bằng.⁷⁵ Một câu hỏi đặt ra là việc đặt gánh nặng lên các bị cáo trong khi nhà nước có quyền tiếp cận các nguồn lực khổng lồ đến mức nào có thể được gọi là “công bằng”. Điều khoản trách nhiệm ngược là đối nghịch với án lệ theo Điều 21. Như một vấn đề thực tế, các tội phạm có tính chất nghiêm trọng hơn thường đòi hỏi mức độ chắc chắn cao hơn trước khi buộc tội bị cáo. Tuy nhiên, gánh nặng ngược là một phương pháp thuận tiện để phủ nhận các quyền của bị cáo và sự chắc chắn bị mất trong quá trình này. Gánh nặng ngược thay thế cho sự suy đoán vô tội thành có tội, khiến bị cáo trở thành tội phạm giả định.⁷⁶

Tòa án tối cao Bombay đã tỏ tuyên một điều khoản trách nhiệm ngược theo Mục 9B của Luật bảo tồn động vật Maharashtra là vi hiến.⁷⁷ Nó cho rằng tiêu chí Nhà nước phải chứng minh các dữ kiện nền tảng trước khi giả định có tội có thể được viện dẫn, là một điều kiện tiên quyết đảm bảo tính công bằng và hợp lý của thủ tục theo Điều 21 không có trong Luật. Mục 29 của Luật POCSO, không yêu cầu công tố chứng minh bất kỳ dữ kiện nào liên quan đến vụ án, có vẻ như là độc đoán và không hợp lý, và do đó, vi phạm Điều 21. Trong tất cả các điều khoản trách nhiệm ngược ở Ấn Độ, Mục 29, Luật POCSO là đặc biệt, có lẽ là hợp lý trên cơ sở trọng lượng và bản chất của hành vi phạm tội mà chắc chắn là một trong những tội ác khắc nghiệt nhất và điều đó cũng chống lại trẻ em. Tuy nhiên, việc giả định có tội như vậy trái với tiêu chí về tính hợp hiến của các điều khoản trách nhiệm ngược được đặt ra trong vụ *Noor Aga*, và làm tăng khả năng kết án sai.

Quan điểm của Ấn Độ về việc hiến pháp hóa suy đoán vô tội đã được nêu rõ trong vụ *P.N. Krishna Lal v. Chính quyền của Kerala*⁷⁸, khi được kết luận một cách rõ ràng rằng suy đoán vô tội không phải là một bảo đảm theo hiến pháp và các điều khoản trách nhiệm ngược không thể được tuyên bố là vượt quá thẩm quyền (*ultra vires*). Tuy nhiên, cần phải trả lời câu chỉ trích rằng mô hình này làm tăng đáng kể gánh nặng cho công tố. Paul Roberts trong khi trả lời câu hỏi vặn lại rằng: “Có

⁷⁴ *Maneka Gandhi, supra note 36.*

⁷⁵ *Zahira Habibullah Sheikh (5) v. State of Gujarat*, (2006) 3 SCC 374.

⁷⁶ Paul Roberts, *supra note 59* at pages 785-786.

⁷⁷ *Sheikh Zahid Mukhtar v State of Maharashtra*, 2016 SCC OnLine Bom 2600: (2017) 2 AIR Bom R 140. The court declared section 9B as not being fair, just and reasonable and therefore unconstitutional.

⁷⁸ *P.N. Krishna Lal, supra note 43.*

gì sai nếu trách nhiệm của công tố trở nên nặng hơn? Chính sách công khai không cho phép kết án ngay cả khi nghi ngờ tồn tại”.⁷⁹

Một khi hành vi cấu thành đã được chứng minh vượt quá sự nghi ngờ hợp lý của công tố, nghĩa vụ được chuyển sang bị cáo. Người bị buộc tội sẽ bị kết án nếu anh ta không thể đáp ứng sự cân bằng của tiêu chuẩn xác suất, ngay cả khi có một nghi ngờ hợp lý về việc anh ta có yếu tố tinh thần để thực hiện hành vi phạm tội hay không. Kết quả là, pháp luật có trách nhiệm kết án các cá nhân trên cơ sở một giả định không thể bác bỏ một cách thỏa đáng.⁸⁰

Nghĩa vụ đảo ngược không có lựa chọn nào với một bị cáo mà phải chứng minh cho sự vô tội của mình, do đó gây ra những lo ngại về việc tự buộc tội (Điều 20 (3), Hiến pháp Ấn Độ) và xâm phạm quyền im lặng của anh ta.⁸¹ Việc biện minh rằng dựa kiện được suy đoán là có thể bác bỏ là không hợp lý khi áp đặt gánh nặng ngược vì bị cáo đang bị ép vào chỗ phải bác bỏ giả định có tội và chứng minh sự vô tội của mình.⁸² Hơn nữa, sự cân bằng của tiêu chuẩn xác suất không bằng bất kỳ cách nào biện minh cho điều khoản trách nhiệm ngược vì gánh nặng của bị cáo là cuối cùng và không giữ bỏ được nó sẽ dẫn đến sự kết án.⁸³ Mặc dù không có nghi ngờ rằng tiêu chuẩn này thấp hơn bằng chứng ngoài sự nghi ngờ hợp lý, nhưng vẫn rất khó khăn cho bị cáo để đáp ứng chúng.⁸⁴

Kết luận

Nguyên tắc rằng một bị cáo nên được coi là vô tội trừ khi và cho đến khi được chứng minh là có tội, có lẽ là nguyên tắc cơ bản của sự công bằng tố tụng trong luật hình sự.⁸⁵ Nó được coi là cơ bản vì người ta tin rằng cho phép người có tội được tự do tốt hơn là kết án người vô tội.⁸⁶ Nằm ở trung tâm của luật hình sự,

⁷⁹ Paul Roberts, *supra* note 59.

⁸⁰ Juhi Gupta, “Interpretation of Reverse Onus Clauses”, *NUJS L. T.* (2012) 5, 49 at page 58.

⁸¹ Solomon E. Salako, “Strict Criminal Liability: A Violation of the Convention?”, *J. of Criminal L.* (2006) 70, 531 at page 533 (Although the paper discusses this idea in the context of strict criminal liability in regulatory offences, it can be extrapolated to the socio-economic offences in India for which reverse onuses have been introduced) at page 540; also see Sheldrick, *supra* note 45 at pages 199-200 (discussing several legitimate reasons for the unwillingness of an accused to testify).

⁸² Peter Lewis, “The Human Rights Act 1998: Shifting the Burden”, *Criminal L. Rev.* (2000) 8, 667 at page 671.

⁸³ Glanville Williams, “The Logic of “Exceptions”, *Camb. L. J.* (1988) 47(2) 261 at page 265.

⁸⁴ See Paul Roberts, *supra* note 59 at page 786; Victor Tadros & Stephen Tierney, *supra* note 46 at pages 426-427; Glanville Williams, *Id.* at page 268; Hamer, *supra* note 60 at page 143; also see *Dahyabhai Chhaganbhai Thakkar*, *supra* note 19; Ian Dennis, “Reverse Onuses and the Presumption of Innocence: In Search of Principle”, *Criminal L. Rev.* (2005) 12, 901 at page 905.

⁸⁵ Andrew Ashworth, *Principles of Criminal Law* (Oxford University Press, 2009) at page 72.

⁸⁶ Victor Tadros & Stephen Tierney, *supra* note 46.

nguyên tắc này là vô giá để bảo vệ một bị cáo trong phiên tòa hình sự, được coi là cuộc thi giữa hai chủ thể bất bình đẳng, đó là Nhà nước và bị cáo. Nó bảo vệ quyền tự do cơ bản và phẩm giá con người của bị cáo, ngăn anh ta khỏi phải chịu những hậu quả pháp lý xã hội nghiêm trọng của một bản án trừ khi tội lỗi của anh ta được thiết lập một cách dứt khoát. Điều này rất cần thiết trong bất kỳ xã hội nào tin vào công bằng và công bằng xã hội, và do đó, nguyên tắc này xứng đáng được tôn trọng bởi cả cơ quan lập pháp và tư pháp.⁸⁷

Ở Ấn Độ mặc dù sự suy đoán vô tội đã được công nhận là quyền của con người, trách nhiệm đảo ngược đã được duy trì như những ngoại lệ cần thiết cho nguyên tắc cơ bản. Dù nguyên tắc này không được bao gồm rõ ràng như là một quyền cơ bản theo Điều 21, nó đã được sử dụng như một sự biện minh để giữ các điều khoản trách nhiệm ngược phù hợp với hiến pháp. Vì những lý do nêu ở trên, phúc lợi công cộng cũng không biện minh cho tính hợp hiến của các điều khoản này.⁸⁸

Chính sự vắng mặt của các quy định lập pháp rõ ràng về suy đoán vô tội đã tạo ra sự nhầm lẫn dẫn đến sự mơ hồ về vấn đề này. Với các xu hướng trong các án lệ khác đã có, việc hiến pháp hóa suy đoán vô tội sẽ mang lại sự rõ ràng cho vấn đề. Quan trọng hơn, nếu quyền được coi là vô tội cho đến khi được chứng minh là có tội thực sự được hiểu là một phần của Điều 21, thì bị cáo không thể bị tước quyền này ngoại trừ theo luật công bằng, công minh và hợp lý. Cuối cùng, bài viết này đưa ra một trường hợp không phải để loại bỏ các điều khoản trách nhiệm ngược khỏi bối cảnh pháp lý Ấn Độ mà ủng hộ rằng các điều khoản đó được kiểm tra về sự công minh, công bằng và hợp lý. Điều này ngụ ý rằng ngành tư pháp Ấn Độ sẽ phải tìm ra những cách sáng tạo hơn để khéo léo giữ thăng bằng như đi trên dây, xác định lợi ích xã hội tìm cách được bảo vệ bởi các điều khoản trách nhiệm ngược có thể biện minh cho việc hạn chế tự do cá nhân. Nó không phải là một nhiệm vụ khó khăn, nếu xét đến các án lệ trong quá khứ về các quyền cơ bản.

TÀI LIỆU THAM KHẢO:

Sách:

- Andrew Ashworth, *Principles of Criminal Law*, (Oxford University Press, 2009).
- Gokulesh Sharma & Hemant Kumar Pandey, *A Manual on Indian Evidence Act*, (Thomson Reuters, 2015).

⁸⁷ Sheldrick, *supra* note 45 at page 180.

⁸⁸ Juhi Gupta, *supra* note 80 at page 49

- Justice U.L. Bhat, Lectures on The Indian Evidence Act, (Universal Law Publishing, 2015).
- Paul Roberts and Adrian Zuckerman, Criminal Evidence, (Oxford University Press, 2004).
- S.V. Joga Rao. Current Issues in Criminal Justice and Medical Law: A Critical Focus, (New Delhi: Eastern Law House, 1999).

Bài viết:

- A. Ashworth, “Four Threats to the Presumption of Innocence”, Int’l J. of Evidence and Proof (2006) 10(4), 241.
- S. Anand, “Shri P. Babulu Reddy Foundation Lecture: Victims of Crime – The Unseen Side” (1998) 1 SCC J-3.
- Byron M. Sheldrick, “Shifting Burdens and Required Inferences: The Constitutionality of Reverse Trách nhiệm Clauses”, Univ. Toronto Fac. L. Rev. (1986) 44(2) 179-208.
- David Hamer, “Probabilistic Standards of Proof, Their Complements, and the Errors that are Expected to Flow from Them”, U.N.E.L.J. (2004) 1, 71.
- David Hamer, “The Presumption of Innocence and Reverse Burdens: A Balancing Act”, Cambridge L.J. (2007) 66(1), 142.
- D. Kaye, “Naked Statistical Evidence”, Yale L. J. (1980) 89, 601.
- Gautam Narasimhan, “Revisiting S. 105 of the India Evidence Act, 1872”, Stu. Adv. 10, 52-57.
- Glanville Williams, “The Logic of “Exceptions”, Camb. L. J. (1988) 47(2) 261.
- Ian Dennis, “Reverse Trách nhiệmes and the Presumption of Innocence: In Search of Principle”, Criminal L. Rev. (2005) 12, 901.
- Juhi Gupta, “Interpretation of Reverse Trách nhiệm Clauses”, NUJS L. T. (2012) 5, 49.
- Law Commission on India, “47th Report – The Trial and Punishment of Social and Economic Offences” (1972).
- Leo H. Whinery, “Presumptions and their Effect”, Okla L. Rev. (2001) 54, 553-571.
- L.H. Tribe, “An Ounce of Detention: Preventive Justice in the World of John Mitchell”, Virginia L. R. (1970) 56(3), 371.
- M. Zander, “Bail: A Re-appraisal”, Criminal L.R. (1987) 67, 25.

- Paul Roberts, “Taking the Burden of Proof Seriously”, *Criminal L. Rev.* (1985), 783.
- Peter Lewis, “The Human Rights Act 1998: Shifting the Burden”, *Criminal L. Rev.* (2000) 8, 667.
- Rahul Singh, “Reverse Trách nhiệm Clauses: A Comparative Law Perspective”, *Stud. Adv.* (2001) 13, 148-172.
- Richard Mahoney, “The Presumption of Innocence: A New Era”, *Can. Bar Rev.* (1988) 67(1), 1-56.
- Sebastien Lafrance, “The Presumption of Innocence in Canada: A Comparative Perspective with Vietnam” (Upcoming on July 24, 2020, The Online Experts Workshop on ‘Presumption of Innocence’ jointly organised by Asia Law Centre, University of Melbourne and School of law, Vietnam National University).
- Shima Baradaran, “Restoring the Presumption of Innocence”, *Ohio St. L.J.* (2011) 72(4) 723.
- Solomon E. Salako, “Strict Criminal Liability: A Violation of the Convention?”, *J. of Criminal Law* (2006) 70, 531.
- Victor Tadros & Stephen Tierney, “The Presumption of Innocence and the Human Rights Act”, *Mod. L. Rev.* (2004) 67 (3) 402-434.
- Vrinda Bhandari, “Inconsistent and Unclear: The Supreme Court of India on Bail”, *NUJS L.R.* (2013) 6, 549-558.

Websites:

- Legal Maxims, *Law Times Journal*, <http://lawtimesjournal.in/ei-incumbit-probatio-qui/>
- Mark John Maguire, “The Presumption of Innocence and Amnesia in the UK” <https://readersupportednews.org/pm-section/155-155/48961-the-presumption-of-innocence-and-amnesia-in-the-uk>
- Nirmalya Chaudhuri, “Dilution of the Presumption of Innocence Principle in India” *Oxford Human Rights Hub*: <http://ohrh.law.ox.ac.uk/dilution-of-the-presumption-of-innocence-principle-in-india/>
- Pamela R. Ferguson, “The Presumption of Innocence and its Role in the Criminal Process” *Criminal Law Forum* (2016) 27, 131: <https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/s10609-016-9281-8.pdf>.

Vụ án:

- Babu v. State of Kerala (2010) 9 SCC 189: (2010) 3 SCC (Cri) 1179.
- Bachan Singh v. State of Punjab, (1980) 2 SCC 684.
- Binoy Kumar Mishra v. State of Jharkhand, (2017) 13 SCC 636: (2017) 4 SCC (Cri) 725.
- Brown v. Stott [2003] 1 A.C. 681.
- Coffin v. United States, 156 US 432 (1895).
- County Court of Ulster Country, New York v. Allen, 442 US 140, 167 (1979).
- Dahyabhai Chhaganbhai Thakkar v. State of Gujarat AIR 1964 SC 1563.
- Dharam Pal v. State of Uttar Pradesh, (1975) 2 SCC 596.
- D. Rama Subba Reddy v. P.V.S. Rama Das 1970 Cr.L.J. 83.
- Garrell S. Mullaney v. Stillman E. Wilbur, 44 LEd (2d) 508: 95 SCt 1881 (1975): 421 US 684.
- Himachal Pradesh Administration v. Om Prakash, (1972) 1 SCC 249.
- Janosevic v. Sweden (2004) 38 E.H.R.R. 473.
- Kali Ram v. State of Himachal Pradesh, (1973) 2 SCC 808.
- Kartar Singh v. Union of India 1994 SCC (Cri) 899.
- Kashi Nath Ray v. State of Bihar, (1996) 4 SCC 539.
- K.M. Nanavati v. State of Maharashtra AIR 1962 SC 605.
- Krishna Janardhan Bhat case (2008) 4 SCC 54: (2008) 2 SCC (Cri) 166: (2008) 1 Scale 421.
- Lai Mandi v. State of West Bengal, (1995) 3 SCC 603.
- Leary v. United States, 395 US 6, 36 (1969).
- Maneka Gandhi v. Union of India, (1978) 1 SCC 248.
- M.G. Agarwal v. State of Maharashtra, AIR 1963 SC 200.
- Narendra Singh v. State of M.P. (2004) 10 SCC 699: 2004 SCC (Cri) 1893.
- Noor Aga v. State of Punjab (2008) 16 SCC 417.
- P.N. Krishna Lal v. Govt. of Kerala, 1995 Supp (2) SCC 187: 1995 SCC (Cri) 466.
- Rajesh Ranjan Yadav v. CBI (2007) 1 SCC 70: (2007) 1 SCC (Cri) 254.
- Ranjitsing Brahmajeetsing Sharma v. State of Maharashtra (2005) 5 SCC 294: 2005 SCC (Cri) 1057.

- S v. Bhulwana 4 BCLR 401 (1995).
- R. v. DPP ex parte Kebilene [2000] 2 A.C. 326.
- R. v. Oakes, [1986] 1 SCR 103.
- Salabiaku v. France (1988) 13 E.H.R.R. 379.
- Samuel Winship, In re, 25 L Ed (2d) 368: 397 US 358 (1970).
- Seema Silk & Sarees v. Directorate of Enforcement, (2008) 5 SCC 580.
- Sheikh Zahid Mukhtar v State of Maharashtra, 2016 SCC OnLine Bom 2600: (2017) 2 AIR Bom R 140.
- Shivaji Bobde v. State of Maharashtra, (1973) 2 SCC 793.
- State of Madras v. A. Vaidyanatha Iyer, AIR 1958 SC 61.
- Sunil Batra v. Delhi Administration (1978) 4 SCC 494.
- S v. Dlamini [(1999) 4 SA 623: (1999) 7 BCLR 771 (CC)].
- S. v. Zuma, (1995) 2 SACR 748.
- Taylor v. Kentucky, 436 US 478 (1978).
- Van der Meer v. The Queen (1988) 82 A.L.R. 10.
- Willie Slaney v. State of Madhya Pradesh, AIR 1956 SC 116.
- Woolmington v. Director of Public Prosecutions [1935] UKHL 1.
- Zahira Habibullah Sheikh (5) v. State of Gujarat, (2006) 3 SCC 374.

Luật:

- Canadian Charter of Rights and Freedoms, 1982.
- European Convention on Human Rights.
- Indian Evidence Act, 1872.
- International Covenant on Civil and Political Rights.
- Narcotic Drugs and Psychotropic Substances Act, 1985.
- Protection of Children from Sexual Offences Act, 2012.
- The Constitution of India, 1950.
- The Constitution of South Africa, 1996.
- Unlawful Activities Prevention Act, 1967.

